நவீன இந்திய மணிகள்.

P. Sulochana

P. Sulochana
II FORM

வித்துவான்

மா. இராசமாணிக்கம், P. O. L.

தமிழாசிரியர், சர். தியாகராயர் கலாசாலை, சென்னை.

1934

இ. எஸ். இராதாகிருஷ்ணன் ஸன்ஸ்,

மதுரை, சென்னை

1934

பதிப்புரிமை]

அறிவிப்பு.

இச்சிறு நூல் நவீன இந்திய மணிகளாகிய எழு பெரியார்கள் வரலாற்றைப் பள்ளிக்கூட மாணவர்க்குரிய முறையில் இனிய எளிய தமிழ் நடையில் எடுத்து இயம்புவதாகும். இவ்வரலாறுகள் மாணவர் வாழ்க்கையைச் செவ்வைப் படுத்துமென்னும் துணிபுடையேன்.

அன்பன்,

மா. இராசமாணிக்கம்.

I. இராஜா இராம் மோகன ராய்

1. இளமையும் கல்வியும்

மூன்று நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் வியாபாரம் செய்யும் கருத்தோடு இங்கிலாந்திலிருந்து இந்தியாவிற்கு வந்த ஆங்கிலேயர்கள், கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தங்கள் ஆதிக்கத்தை இந்தியாவில் நிலை நாட்டி, முடிவில் முழு இந்தியாவிற்கும் சொந்தக்காரர்கள் ஆனார்கள். இன்னும் நம் நாடு அவர்கள் ஆட்சியில் இருந்து வருகிறது.

அவர்கள் நமது நாட்டைக் காப்பாற்றப் பெரும்பாடு பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லவா? அவர்கள் ஒரு புறம் முகம்மதியர்களையும் சீக்கியர்களையும், மற்றொரு புறம் மகாராட்டிரர்களையும், இன்னொரு புறம் உள்ளூர் அரசர்களையும் அவ்வப்போது எதிர்க்கவும் நேசிக்கவும் வேண்டியவர்களானார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் அப்போது இந்தியப் பெருமக்களின் துணையையும் நாடினார்கள். அந்நியர் ஆட்சியால் இந்திய மக்களுக்கு நன்மை ஏற்படலாம் என்று நம்பிய பல பெருமக்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்குப் பல வழிகளிலும் உதவி புரிந்தார்கள்.

ஆகவே, சிறிது சிறிதாக நம் நாடு ஆங்கிலேயர் வசமாயிற்று. … பற்பல ச… அவற்றில் சி…

களுக்கு நேர் விரோதமானவை. ஆதலால், ஜனங்கள் ஆங்கிலேயர்களை வெறுக்கத் தலைப்பட்டார்கள். அவ்வமயம், அவர்கள் சட்ட திட்டங்கள் நியாயமானவை என்று குடிகளுக்கு எடுத்துச் சொல்லி, ஆங்கிலேயர்களை நேசிக்கச் செய்யப் பெருமக்கள் வேண்டியிருந்தார்கள். அப்போது வங்காளச் சிங்கம் என்று சொல்லப்படும் இராஜா இராம் மோகன ராய் என்பவர் வெளிக் கிளம்பினர்.

அவர் வங்காள நாட்டவர்; ஹூக்ளி ஜில்லாவைச் சேர்ந்த இராதா நாகூர் என்னும் இடத்தில் கி. பி. 1772-ஆம் வருடம் பிறந்தவர்; பிராமண வமிசத்தவர் அவர் தந்தையாராகிய இராமகாந்த ராய் சிறிது காலம் மூர்ஷிதாபாத்து நவாபிடத்திலும், பிறகு பர்த்துவான் மகாராஜாவிடத்திலும் சேவை செய்து வந்தார். அவர் சிறந்த அறிவாளர்; நேர்மையான ஒழுக்கம் உடையவர். ஆதலால், அவரை முன் கூறிய நவாபும் மகாராஜாவும் மிகவும் நேசித்து வந்தனர்.

இராம் மோகன ராய் முதலில் தமது சொந்த மொழியான வங்க பாஷையைக் கற்றார். அக்காலத்தில் பாரஸீக பாஷையே ராஜ பாஷையாக இருந்தபடியால், அவர் அதனையும் கற்கத் தொடங்கினர். பின்னர் அரபி பாஷையையும் சமஸ்கிருத பாஷையையும் கற்றுத் தேறினர். இங்ஙனம், பதினேழு வயதிற்குள் அவர் நான்கு பாஷைகளிலும் விற்பன்னரானர். காசிக்குச் சென்று அப்பெரியார் வடமொழியிலிருந்த வேதர்கம பு[illegible]காசங்களையும், உபநிஷதங்களையும் கற்றுத் [illegible]

தலைமாணாக்கரை யொப்ப, இராம் மோகன ராய், தாம் படிப்பதை ஊன்றிக் கவனித்தலும், அதைப் பற்றிச் சிந்தித்தலுமாக இருந்தார். அவர் கற்ற பாஷைகளில் உள்ள மதப் புத்தகங்களைக் கவனமாகப் படித்து, விஷயங்களை நன்கு உணர்ந்திருந்தார். மத வேறுபாடுகளும், மக்கள் மனோபாவனைகளும், தெய்வ ஆராதனையைப்பற்றிய கருத்துகளும், மற்றும் பல வேறு விஷயங்களும் அவருக்கு அப்போதே தெற்றென விளங்கின.

2. உலக அனுபவம்

இராம் மோகன ராய் பல மத ஆராய்ச்சி செய்த பின்னர், அவருக்குப் பல உண்மைகள் புலப்பட்டன. இந்துக்களுடைய விக்கிரக ஆராதனை அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. எங்கும் வியாபித்துள்ள இறைவனை விக்கிரகத்தில் இருப்பதாக எண்ணி வணங்குதல் அவருக்கு அருவருப்பாக இருந்தது.

தமது கருத்தை இந்துக்களுக்குத் தெரியப்படுத்த இராம் மோகனர் விரும்பினார்; 'இந்துக்களின் விக்கிரக ஆராதனை' என்னும் பெயரிட்டு ஒரு புத்தகம் வங்க பாஷையில் எழுதினார். அதுவே, வங்க பாஷையில் முதன்முதல் வெளி வந்த வசன நூலாகும். அதில், அவர் இ[illegible]க்களுடைய விக்கிரக ஆராதனையைக் கண்டித்[illegible]ள்ளார்.

[illegible]க்குப்,

னின்றும் துரத்திவிட்டார். இராம் மோகனர் அதைப் பற்றிச் சிறிதும் வருந்தினாரில்லை.

உலகத்தைத் திருத்தவோ, உண்மையை நிலை நாட்டவோ வெளிப்படும் எவர்க்கும் இத்தகைய துன்பங்கள் நேர்வது சகஜமே. உண்மை மார்க்கத்தைப் போதிக்கப் புறப்பட்ட ஏசுநாதர் சிலுவையில் அறையப்படவில்லையா? நபிகள் நாயகம் பகைவரால் மதீனாவுக்குத் துரத்தப்பட்டார் அல்லவா? இங்ஙனமே நமது சமயாசாரியர்களும் பல துன்பங்களுக்கு ஆளானார்கள அல்லவா?

இராம் மோகனர் இல்லத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு, இந்தியாவின் பல பாகங்களுக்குச் சென்று, அங்கங்குள்ள விஷயங்களை அறிந்தார். பின்னர், அவர் திபேத்துக்குச் செல்ல விரும்பினர். அங்குச் செல்ல அவரிடம் பொருள் இல்லை. என்றாலும், அவர் திபேத்தைக் காண வேண்டும் என்று கொண்ட பேராவல் அவரை வழி நடத்திச் சென்றது. திபேத்தை அடைந்த இராம் மோகனர், அந்நாட்டு மத சம்பந்தமான நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்தார்.

திபேத்தியர்கள் தங்கள் குருவான இலாமா என்பவரைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடுபவர்கள். அச்செய்கை நமது இராம் மோகனருக்குப் பிடிக்கவில்லை. எல்லாம் வல்ல இறைவனைத் [illegible]மாமல், கேவலம் ஒரு மனிதனைத் தெய்வமா[illegible] றையன்று என்[illegible] வர்

னரைத் தொலைக்கலாமா என்று வழிதேடினார். இதனை உணர்ந்த இராம் மோகனர் திபேத்தை விட்டு இந்தியாவிற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

திரும்பி வந்த தம் மைந்தரை முழு மனத்துடன் தந்தையார் தம் வீட்டில் சேர்த்துக்கொண்டார். பின்னரும் இராம மோகனர் சும்மா இருக்கவில்லை. அவர் பிராமணர்களுடைய மூடக் கொள்கைகளையும் மூட நம்பிக்கைகளையும் விளக்கமாக எடுத்துக்கூறி, அவற்றைப் போக்க வேண்டும் என்று சொன்னார். அவ்வளவில் வைதிகப் பிராமணர்கள் அவரை வெறுத்தார்கள்; அவரை மட்டுமன்றி, அவர் தந்தையாரையும் தூற்றினார்கள். அவர்களுக்குப் பயந்து இராம காந்த ராய் மீண்டும் தம் அருமைப் புதல்வரை வீட்டினின்றும் துரத்திவிட்டார். ஆனால், அவர் அடிக்கடி தம் மைந்தருக்கு இரகசியத்தில் உதவி புரிந்து வந்தார்.

1804-ஆம் ஆண்டு இராம காந்த ராய் இறந்தார். இராம் மோகனர் வீட்டை அடைந்தார். அவர் அப்போது கிழக்கு இந்தியா கம்பெனியின் வியாபாரிகளிடத்தில உத்தியோகம் செய்து வந்தார். அப்போது அவருக்கு ஆங்கிலம் அதிகமாகத் தெரியாது. என்றாலும், பின்னர் அவர் மிக உழைத்து அப்பாஷையில்
தேர்ச்சியுற்றார்; [illegible]கு, ஈபுரு, இலத்தீன், கிரீக்கு என்ற
பாஷைகளிலும் [illegible] பெற்றார். அவரது திறமை-
யைக் க[illegible] அவரைப் படிப்படியாக
உ[illegible] உத்தியோகத்தைத் தந்-
[illegible]ப் பொறுப்-

3. கொள்கைகளும் சீர்திருத்தமும்

இராம் மோகனர் பல மத ஆராய்ச்சியாளராதலால், அவர் கொள்கைகள் மிகச் சிறந்தனவாகவே இருந்தன. விக்கிரக ஆராதனை அடியோடு ஒழிய வேண்டும் என்பது அவரது தீவிரமான கொள்கையாகும். வேதாந்தத்தின் உட்பொருளை ஜனங்கள் நன்கு உணர வேண்டுமென்பது அவரது கருத்து. அதற்காக அவர், வேதாந்தத்தின் அடிப்படையான சிறந்த தத்துவங்களை வங்க பாஷையில் மொழிபெயர்த்தார். உபநிஷத்துகளையும் வங்க பாஷையில் மொழி பெயர்த்தார்.

வடமொழியில் இருந்த உபநிஷத்துகளை வங்க பாஷையில் மொழி பெயர்த்தது வைதீகருக்கு வயிற்றெரிச்சலாக இருந்தது. அவர்கள் இராம் மோகனரை மதத் துரோகி என்று நிந்தித்தார்கள்; அவர் நரகம் அடைவார் என்றார்கள். இங்ஙனம் அவர்கள் பலவாறு தூஷித்தும், நம் பெரியார் அவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல், தமது காரியத்திலேயே கருத்தாயிருந்தார்.

இராம் மோகனர் முகம்மதியரின் வேதமாகிய குர்-ஆனையும், கிறிஸ்தவரின் வேதமான பைபிளையும், பயின்றார்; 'ஏசுவின் மத போதனைகள்' என்ற ஒரு புத்தகத்தை வடமொழியிலும் வங்க பாஷையிலும் எழுதினார். அதில் அவர் கிறிஸ்தவர் நம்பியிருக்கிறபடி ஏசு நாதர் கடவுளின் கும[illegible]ல்லர் என்றும், ஆனால், அவர் மத போத[illegible]லியுறுத்தி எழுதி இருந்தார்.

அப்புத்த[illegible]
கள் இராம் [illegible]

அவர்கள் அவரோடு தர்க்கம் செய்தார்கள். ஒருவரை ஒருவர் தாக்கி எழுதிய கட்டுரைகள் இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டு வந்தன. ஆங்கிலேயர்களும் அமெரிக்கர்களும் இராம் மோகனரின் அறிவின் ஆழத்தையும் ஆராய்ச்சி வன்மையையும் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

மும்மூர்த்திகள் என்று சொல்லப்படுபவர் ஒருவரே என்றும், அவரே ஒவ்வொரு தொழிலையும் நடத்தும்போது ஒவ்வொரு மூர்த்தியாகக் கொண்டாடப்படுகிறார் என்றும், ஆகவே, கடவுள் ஒருவரே ஒழியப் பலர் அல்லர் என்றும் இராம் மோகனர் விளக்கினார்; இங்ஙனமே கிறிஸ்தவர் கூறும் 'பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவி' என்ற மூன்றும் ஒரே கடவுளைக் குறிப்பன என்பதையும் விளக்கினார். பல அறிவாளர் அவரது கொள்கையை ஆதரித்தனர்.

இராம் மோகனர், 'எம்மதமும் ச
கொள்கையை உடையவர்.
மதத்தைச் சேர்ந்தவர் என்
அவர் ஒவ்வொரு மதத்திலும்
தேர்ந்தெடுத்து, அவற்றைத்
தின் கொள்கைகள் அமை
எங்கும் நிறைந்த பேரொ
வணங்க 1828-ஆம் ஆண்டில் ப
ஒரு சங்கத்தை ஏற்படுத்தினார்,
விஷயங்களைத் தெளிவாகத் தெ
மந்திரம்' என்னும் பெயர் கொண்
ஸ்தாபித்தார். அத்துடன் '
ஒன்றையும் நிறுவி, கடவுளை
போதித்தார்.

இந்திய மக்கள் கல்வி கற்று விற்பன்னர்களாக வேண்டும் என்பது இராம் மோகனரின் விருப்பம். அதற்காக அவர் பிரசாரங்கள் செய்து, மக்களைக் கல்வி கற்குமாறு தூண்டினர். அக்காலத்தும் இக்காலத்தும் சிறப்புற்று ராஜபாஷையாக விளங்கும் ஆங்கிலத்தைப் படிக்கும்படி தூண்டினர்; பல கல்லூரிகளையும், பாடசாலைகளையும் திறக்கச் செய்தார். அவைகளில் இன்றை வரையில் நற்பெயருடன் மிளிர்வது 'கல்கத்தா இந்து காலேஜ்' என்பது. அது 1817-ஆம் ஆண்டில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அவரது முயற்சியாலேயே ஆங்கில பாஷையை இந்தியர் ஊக்கமாய்க் கற்க முன் வந்தனர் என்னலாம்.

இராம் மோகனர் காலத்தில் இந்தியாவில் கொடிய பழக்கம் ஒன்று இருந்து வந்தது: கணவனை இழந்த பெண், இறந்த கணவனுடன் தானும் நெருப்பில் விழு- அப்படிச் செய்வதுதான் பதிவிரதை- ...ு அவள் கருத்து. இப்பழக்கம் ...ாட்டில் இருந்து வந்தது. ...மணிகள் இவ்வாறு உடன் ...ட்டார்கள். இப்பழக்கத்தை ...தார். 'இதை எவ்வாறு அடி- ...யோசித்தார். கணவனுடன் ...ல்லாத பெண்களும் உடன் ...தப்பட்டார்கள். கட்டை எரி- ...மனைவி பயந்து ஓட முயன்றால், ...வளைத் தப்ப விடாமல் அடித்து ...ழுண்டு. அது மிகக் கொடி- ...துமான வழக்கம் என்பதில்

இத்தூர்ப்பழக்கத்தை எவ்விதத்திலும் போக்க வேண்டும் என்று இராம் மோகனர் உறுதிகொண்டார். உடன் கட்டை ஏறுதலின் கொடுமையையும், பெண்ணை அடித்துத் துன்புறுத்தி அவளை அவள் விருப்பத்திற்கு மாறாக நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்துவதையும் விளக்கமாகக் கண்டித்துத் துண்டுப் பத்திரிகைகள் அச்சிட்டு ஜனங்களுக்குத் தந்தார்; இதைப் பற்றித் தாமும் பல இடங்களில் பிரசாரம் செய்தார்.

அந்நிலையில் வில்லியம் பெண்டிங்கு பிரபு என்பவர் இந்திய கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தார். அவர் இராம் மோகனரின் பிரசுரங்களையும் பிரசங்கங்களையும் கூர்ந்து கவனித்து வந்தார். அப்பெரியார் இராம் மோகனர் கூறுவது நியாயமானதென்பதை உணர்ந்தார். அவர் இராம் மோகனருடன் சேர்ந்து, உடன் கட்டை ஏறுதலை 1829-ஆம் ஆண்டில் அடியோடு ஒழித்தார். அதனால், இளங்கைம்பெண்களும் முதிய கைம்பெண்களும் அவர்களை வாயார வாழ்த்தினார்கள். வைதிகர் உடன் கட்டை ஏறுதலை நிறுத்தக் கூடாதென்று பார்லிமெண்டாருக்கு விண்ணப்பித்தார்கள். இராம் மோகனரின் நியாயங்களைக் கேட்ட பார்லிமெண்டார் வைதிகர் மனுவைப் புறக்கணித்துவிட்டனர்.

பெண்கள் முன்னேற்றத்துக்கு இராம் மோகனர் பெரிதும் பாடுபட்டார். பெண்கள் தாழ்ந்த பிறப்பாளர்கள் என்றும் பொல்லாதவர்[illegible] என்றும் அக்கால ஆண் மக்கள் எண்ணியி[illegible]ள். அதனால், ஆண் பிள்ளைகள் பெண்களை [illegible]மாக நடத்தி வந்தார்கள். அத்தகைய [illegible]ராம் மோகனர்

மனத்தைப் புண்ணாக்கியது. அவர், பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்கான வழிகளைத் தேடலானார். பெண்களின் பெருமையையும், சிறந்த குணங்களையும் தெளிவாக மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறினார்; 'பெண் எவ்வகையிலும் ஆடவனுக்குத் தாழ்ந்தவள் அல்லள். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சமமாகப் பாவிக்க வேண்டும். கணவனும் மனைவியும் உடலும் உயிரும் போலவும், இல்லறமாகிய வண்டியை இழுக்கும் இரண்டு சமநிலையுள்ள எருதுகளைப் போலவும் இருக்க வேண்டும்,' என்று கூறினார். கண் மூடிகளாக இருந்த ஆண் பிள்ளைகள் மனம் இராம் மோகனர் உபதேசத்தால் சிறிது தெளிவடைந்தது. பெண்கள் சிறிது சுகம் பெற்றார்கள்.

இராம் மோகனர் பெண் கல்விக்குப் பெரிதும் பாடுபட்டார். பெண்கள் படிக்கக் கூடாதென்பது அக்கால மக்களில் பெரும்பாலார் கருத்தாகும். அவர்கள் மடமையைப் போக்க இராம் மோகனர் பல உபந்நியாசங்கள் செய்தார். பெண்களுக்காகப் பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்தும்படி அரசாங்கத்தாரை வற்புறுத்தினார். அம்முயற்சியில் அரசாங்கத்தாருக்குப் பெரிதும் உதவி செய்தார்.

பத்திரிகைகளின் சுதந்தரத்துக்காகவும் இராம் மோகனர் உழைத்தார். அப்போது கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தவ[illegible]ப உதவியால் சட்டமொன்றைச் செய்து, பத்தி[illegible]க்குச் சுதந்தரத்தை உண்டாக்கித் தந்தார். [illegible]சிரியர்கள் அவரது பேருதவியைப் புகழ்ந்[illegible]ர்கள்.

அரசாங்கத்தார் இந்தியர்களுக்கு இன்னின்னவற்றைச் செய்து இந்தியர் குறையைப் போக்கவேண்டும்,' என்பதாக அவர்களுக்குத் தெளிவாக இந்தியர்களின் நிலையை விரித்துக் கூறினர். அவர் முயற்சியின் பயனாக இந்தியருக்கு உயர்ச்சி உண்டாயிற்று. உத்தியோகஸ்தர்கள் உயர்ந்த சம்பளம் பெற்றார்கள்.

4. பெருமையும் முடிவும்

இராம் மோகனர் காலத்தில் டில்லியில் இருந்த மொகலாய சக்கரவர்த்தி ஆங்கிலக் கம்பெனியார் தமது நாட்டில் செய்யும் ஊழல்களைக் குறித்துப் பார்லிமெண்டாரிடம் எடுத்துக் கூறத் தக்க மனிதர் ஒருவரைத் தேடிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது வங்காளத்தில் இராம் மோகனர் பிரசித்தி பெற்றிருந்தார் அல்லவா? ஆதலால், அவரே தம்பொருட்டு இங்கிலாந்து செல்லக் கூடியவர் என்று சக்கரவர்த்தி நினைத்தார். அவர் இராம் மோகனரை அழைத்து, தமது குறையைக் கூறினர்; அவருக்கு இராஜா என்னும் பட்டத்தையும் அளித்தார். அன்று முதல் இராஜா இராம் மோகன ராய் என்று இச்சரித்திரத் தலைவர் வழங்கப்பட்டார்.

இராம் மோகனர் 1830-ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்து சென்றார். அவரைச் சிறப்பாகவே ஆங்கிலேயர்கள் வரவேற்றார்கள். இந்திய[illegible] இருந்து வந்த தூதராதலால், யாவரும் அவ[illegible]ரவப்படுத்தினர். இராம் மோகனர் மொக[illegible]ரவர்த்தியின் குறைகளை நன்கு விளக்கிக் [illegible]வர் நல்லுரை-

யால் ஆங்கிலேயர்கள் சக்கரவர்த்தியின் குறைகளைக் கூடுமான அளவு போக்கினார்கள்.

இந்தியாவின் வரி வசூல் சம்பந்தமான விஷயத்தைப் பற்றியும், நீதி இலாகா சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றியும் விசாரிக்கக் கமிட்டி ஒன்று அதிகாரிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருந்தது. அக்கமிட்டியின் முன் இராம் மோகனர் இந்தியாவின் நிலையைத் தெளிவுபடக் கூறி, மேற்குறித்த விஷயங்களைப்பற்றிச் சாட்சியம் தந்தார். அவர் சாட்சியத்தினால் இந்தியர் நிலையை உள்ளவாறே ஆங்கில அதிகாரிகள் உணர்ந்தார்கள்.

1831-ஆம் ஆண்டில் இராம் மோகனர் இங்கிலாந்தினின்றும் நீங்கி, பிரான்சுக்குச் சென்றார்; அங்கிருந்த அரசரால் வரவேற்கப்பட்டு, அவரது அரண்மனை விருந்தினராக இருந்தார். இரண்டு வருட காலம் அவர் பிரான்சில் இருந்தார். 1833-ஆம் ஆண்டில் மறுபடியும் இங்கிலாந்து சென்றார். அவ்வருடத்தில் இந்திய மசோதா புதுப்பிக்கப்பட்டுச் சட்டமாயிற்று. அதுவரையில் இராம் மோகனர் இங்கிலாந்தில் தங்கி இருந்தார்.

இராம் மோகனர் தம் காரியங்கள் முடிவு பெற்றதும் இந்தியாவிற்குத் திரும்ப முயன்றார். அப்போது அவரது நண்பரான டாக்டர் கார்பெண்டர் என்பவர் அவரைத் தம் சொந்த ஊரான பிரிஸ்டல் நகரத்துக்கு அழைத்துச் செ[illegible]ர். அங்கு இருக்கையில் இராம் மோகன ராய்[illegible]ச்சல் கண்டது. அவர் திடீரென 1833-ஆம் வ[illegible]ட்டம்பர் மாதம் 27-ஆம் தேதி மண்ணுலக [illegible]தார்.

அந்தோ! 'இந்தியாவே இராம் மோகனர்—இராம் மோகனரே இந்தியா; இந்தியாவைப்பற்றிப் பேச ஒருவர் உளர் என்றால் அவர் இராம் மோகனரேயாவர்!' என்று எல்லா ஜாதி மக்களாலும் ஒருங்கே கொண்டாடப்பட்டவரும், இந்தியர் முன்னேற்றத்துக்காக இரவும் பகலும் ஓயாது உழைத்தவரும், தம் திரண்ட பொருளைத் தேசத்தார்க்கு வழங்கியவரும், சன்மார்க்க நெறியில் நின்ற மகானுமான இராஜா இராம் மோகனர் இறந்ததைக் கேட்டு யார்தாம் வருந்தாதொழிவர்!

II. தாதாபாய் நௌரோஜி

1. கல்வியும் உத்தியோகமும்

இந்தியர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு உழைத்த பெரியார்களில் தாதாபாய் நௌரோஜி என்னும் பெரியாரும் ஒருவர். அவர் 1825-ஆம் வருடம் செப்டம்பர் மாதம் 4-ஆம் தேதி பம்பாயில் பிறந்தார். அவர் பார்சி வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். அவர் நான்கு வயது சிறுவராக இருக்கையில் அவர் தந்தையார் காலமாயினர். ஆதலால், தாதாபாய் தம் தாயாராலும், தாய் மாமனாலும் வளர்க்கப்பட்டார். அவருடைய தாயார் சிறந்த அறிவுள்ளவர்; உயர்ந்த ஒழுக்கமுடையவர். அதனால், அவர் தாதாபாயை நன்னெறியில் பழக்கி வந்தார். தாதாபாயும் தாயாரையே கண்கண்ட தெய்வமாகப் போற்றி வந்தார்.

இளமையில் இருந்தே தாய் தந்தையர் சொற்படி நடப்பவர் தம் பிற்கால வாழ்க்கையில் நல்ல நிலையை அடைகின்றனர் என்பதை இப்பெரியார்கள் சரிதங்கள் மூலம் நன்கு அறியலாம். சிவாஜி, முத்துசாமி ஐயர், அரங்கநாத முதலியார் முதலான பெருமக்கள் தாய் தந்தையர்களால் [illegible] நல்ல நிலையை அடைந்தார்கள். 'தந்தை சொ[illegible] மந்திரம் இல்லை; தாய் சொல் துறந்தால் வ[illegible]லை,' என்பன இங்குக் கவனிக்கத் தக்கன.

தாதாபாய் உலகம் போற்றக்கூடிய உயர் நிலையை அடைந்தபோது, 'நான் இந்நிலையை அடைந்தமைக்கு என் ஆருயிர் அன்னையாரே காரணராவர்,' என்று பல முறையும் கூறியுள்ளார்.

தமது இளமைப் பருவத்தைத் தாதாபாய் ஒரு கிராமத்தில் கழித்தார்; அங்கு அவரது தாய்ப்பாஷை-யைக் கற்ருர்; பின்னர் ஆங்கிலப் பள்ளியில் சேர்ந்து படித்தார். அக்காலத்தில் சம்பளம் இல்லாமல் படிக்-கக்கூடிய வசதி இருந்ததால், தாதாபாய் சுலபமாகப் படித்து வந்தார். பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள், தாதாபா-யின் புத்தி நுட்பத்திற்கு வியந்து, அவருக்கு அடிக்கடி உதவி புரிந்து வந்தார்கள். ஒவ்வொரு வருடமும் தாதாபாய் மேல் வகுப்பிற்கு மாறிக்கொண்டே சென்-ருர். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் அவர் பெற்ற பரிசுகள் பல. அவர் சிறந்த அழகுள்ளவராகவும் மிக்க புத்தி-சாலியாகவும் இருந்தபடியால், ஆங்கில ஆசிரியர்கள் அவரது முன்னேற்றத்தில் அக்கறை காட்டினுர்கள்.

தாதாபாய் எல்பின்ஸ்டன் கல்லூரியில் சேர்ந்தார். அங்கும் அவர் சம்பளம் இல்லாமல் படித்தார். கல்-லூரியிலும் அவரே வகுப்பில் முதல்வராக விளங்கினுர். அவரே எல்லாப் பரிசுகளையும் பெற்ருர். அவரது புகழ் கல்வி அதிகாரியான 'எர்ஸ்கின் பேரி' என்ற துரைக்கு எட்டியது. அவர் தாதாபாயை இங்கிலாந்-துக்கு அனுப்பிப் படிப்பிக்க விரும்பினுர். அதற்கு உரிய செலவில் தாம் பாதியைத் [illegible]தாகவும், மீதி-யைப் பார்சிப் பெருமக்கள் உத[illegible]டும் என்றும் சொன்னுர். ஆனல், பார்சிப்[illegible]கள் அதற்கு உடன்படவில்லை. எனவே, [illegible]. பரீட்சை-

யில் தேறிய பின்னர், எல்பின்ஸ்டன் கல்லூரியில் ஓர் ஆசிரியராக அமர்ந்தார்.

ஆசிரியர் உத்தியோகத்தில் இருக்கும் பலர் தமது கடமையைச் செவ்வனே செய்வதில்லை; பெயருக்கு மட்டிலும் உபாத்திமைத் தொழில் செய்து, சம்பளம் வாங்குவதில் நோக்கமாயிருப்பார்கள். ஆனால், நமது தாதாபாய் அவர்களில் ஒருவர் அல்லர். அவர், தம் கடமைகளை உள்ளவாறு உணர்ந்து அவற்றைக் குறைவறச் செய்து வந்தார். அவரது உழைப்பையும் ஊக்கத்தையும் கண்ட கல்லூரி அதிகாரிகள் அவரை 1850-ஆம் ஆண்டில் உதவிப் போதகாசிரியராக அமர்த்தினார்கள். பின்னர் ஸ்திர போதகாசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். இங்ஙனம் தாதாபாய் கல்லூரியில் ஓங்கிய புகழொடு 1856-ஆம் ஆண்டுவரை இருந்தார்.

அவர் தேசத்திற்கும் மக்களுக்கும் ஊழியம் செய்வதில் தம் வாழ்நாட்களைக் கழிக்க வேண்டும் என்று விருப்பங் கொண்டார்; தமது கல்வியின் பயனையும் தமது மனத்தில் தோன்றும் சிறந்த கருத்துகளையும் தேசத்தார்க்குப் பயன் படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்தார்.

அந்த நிலையில் அவர் விருப்பம் கைகூடத் தகுந்த சமயம் வாய்த்தது. அவரும் இரண்டு பார்சிப் பெருமக்களும் ஒரு வியாபாரத்தைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அதன் தொடர்பு இங்கிலாந்திலும் லிவர்பூலிலும் இருந்தது. ...னால், தாதாபாய் அங்குச் செல்ல வேண்டி இரு... எனவே, அவர் 1856-ஆம் ஆண்டில் தம... ...ய இராஜிநாமா செய்துவிட்டு, இங்கிலாந்துக... ...ர்.

2. இங்கிலாந்துக்குப் பிரயாணம்

தமது வியாபார நிமித்தம் தாதாபாய் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றும், அதை அதிகமாகக் கவனிக்காமல், இந்தியாவின் நிலைமையை ஆங்கில அதிகாரிகள் அறியும்படி செய்ய விரும்பினார். அதிகாரிகள் இந்தியாவைப் பற்றிய கவலை இல்லாதவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு இந்தியாவைப் பற்றிய கவலையை உண்டாக்கி, இந்தியாவுக்கு நன்மை தேட வேண்டும் என்று தாதாபாய் நினைத்தார். அதனால், அவர் பல இடங்களில் பிரசங்கங்கள் செய்து, அவற்றின் மூலம் இந்தியாவின் அக்கால நிலைமையையும், அதிகாரிகள் செய்ய வேண்டிய சீர்திருத்தங்களையும் தெளிவாக விளக்கினார். அவருடைய உபந்நியாசங்கள் ஆங்கிலேயர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டன. 1867-ஆம் ஆண்டில் இலண்டன்மாநகரில் ‘கிழக்கு இந்தியச் சங்கம் (East India Association) என்ற சங்கத்தை ஏற்படுத்தினார். அச்சங்கம் இன்னும் இந்தியரின் முன்னேற்றத்திற்காக உழைத்து வருகிறது.

தாதாபாய் இங்கிலாந்தில் இருக்கையில் 1873-ஆம் ஆண்டில் கமிட்டி ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்தியாவின் பண நிலைமையைப் பற்றிய விவரத்தை அறிவதற்கே அக்கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் எந்த நிலைமையும் உள்ளவாறு உணர்ந்து சொல்லக்கூடியவர் தாதாபாய் அல்லவா? ஆதலால், அக்கமிட்டியார் அவரை அழைத்து விசாரித்தனர். தாதாபாய் இந்தியா உலகில் உள்ள ஏ[illegible]களில் ஒன்றாக இருக்கிறது என்பதையும், இ[illegible] சராசரி வருட வருமானம் இருபது ரூபாய்[illegible]தையும் வெகு

விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னார். அத்துடன் அவர் சும்மா இராமல், இந்தியாவின் நிலைமையைப்பற்றித் தாம் பேசிய ஒவ்வோர் இடத்திலும் சொல்லிவந்தார். தாதாபாய் இந்தியாவினிடத்தும் இந்தியர்களிடத்தும் கொண்ட அன்பே அவரது உழைப்புக்குக் காரணம் அல்லவா?

3. மறுபடியும் இங்கிலாந்து செல்லல்

1874-ஆம் ஆண்டில் தாதாபாய் இந்தியாவுக்கு வந்தார். அப்போது அவர் பரோடா சமஸ்தானத் திவானாக வந்தார். பரோடாவில் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்யவேண்டி இருந்தன. அவை செய்யக் கூடாதபடி பல விதமான தடைகள் உண்டாயின. என்றாலும், தாதாபாய் விடாமுயற்சியால் பல சீர்திருத்தங்களைப் பரோடா ராஜ்யத்தில் உண்டாக்கினார். ஆனால், அவர் அவ்வேலையில் அதிக காலம் இருக்கவில்லை; தமக்குச் சொந்த ஊரான பம்பாய்க்குச் சென்றார்.

அவர் பம்பாய் நகரசபை அங்கத்தினராக இருந்து பம்பாய் நகர வாசிகளுக்குப் பல நன்மைகளைச் செய்தார். பின்னர், பம்பாய்ச் சட்ட சபையில் அங்கத்தினராகி, பலநன்மைகளுக்காகப் பாடுபட்டார். 1885-ஆம் ஆண்டில் இந்திய தேசீய மகா சபையை ஸ்தாபிக்க உதவி செய்தார். அச்சபை முதலில் பம்பாயில் கூடியது; மறு வருடம் கல்கத்தாவில் கூடியது. அப்போது தாதாபாய் அச்சபைக்குத் தலைமை வகித்தார்.

இம்மட்டு [illegible] ாபாய் இருக்கவில்லை. அவர், இந்தியர்களின் [illegible] மகளை அரசாங்கத்தாரிடம்

இருந்து வாங்க வேண்டும் என்ற விரதம் கொண்டார். அதற்காகப் பல பிரசங்கங்கள் செய்து, அரசாங்கத்தார் இந்தியர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்து முடிக்க வேண்டினர். மேலும், 'அரசாங்கத்தார் இந்தியாவின் முன்னேற்றத்திற்கு உதவி புரியுமாறு செய்யவேண்டுமானல், இந்தியர் இங்கிலாந்துக்குச் செல்ல வேண்டும்; பார்லிமெண்டு என்னும் பாராளு மன்றத்தில் அங்கத்தினராகவேண்டும். அங்கு இருந்துகொண்டு அரசாங்கத்தாருடன் போராடி இந்தியாவை முன்னுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும்,' என்று அவர் விரும்பினர். அவ்வேலைக்குத் தாமே செல்ல வேண்டும் என்பது அவர் கருத்து. எனவே, அவரும் அவர் நண்பர் ஒருவரும் 1886-ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றனர்.

பார்லிமெண்டில் அங்கத்தினர் பதவி கிடைக்குமா! கிடைத்தாலும், இந்தியன் பேசும் வார்த்தைகள் ஆங்கிலேயர்கள் செவியில் படுமா! நாம் பார்லிமெண்டில் அங்கத்தினரானல் இந்தியா நன்மை அடைய முடியுமா!' என்ற சந்தேகங்கள் தாதாபாய்க்கு உண்டாயின. எனவே, அவர் பார்லிமெண்டில் அங்கத்தினராக இருந்த பல ஆங்கில கனவான்களைக் கண்டு, தமது சந்தேகத்தைத் தெரிவித்தார். அவர்கள் அவரை நோக்கி, 'இந்தியாவின் முன்னேற்றத்துக்கு ஒருவர் அல்லது இருவர் இந்தியர் பார்லிமெண்டில் அவசியம் அங்கத்தினராக இரு[illegible] வேண்டும். தாங்கள் தயங்காமல் அங்கத்தினரா[illegible]ற்சி செய்யுங்கள். இந்தியாவுக்கு வேண்டுவன [illegible]ன்பதைத் தெளிவாகக் கூற ஓர் இந்திய[illegible]ந்து பார்லிமெண்-

டில் இல்லை. ஆதலால், நீங்கள் வருவது நலமே,” என்று சொன்னார்.

அவரேயன்றி வேறு பல கனவான்களும் தாதா-பாயை வரவேற்று, முயற்சி செய்யுமாறு கூறினார்கள். தாதாபாய் பல ஆங்கிலேய அங்கத்தினருடன் நட்புக் கொண்டார். அவர்கள் அவரை உயிர் நண்பராகப் பாவித்தார்கள். பார்லிமெண்டில் அங்கத்தினரைச் சேர்க்கும் காலமும் வந்தது. தாதாபாய் தம்மால் கூடியவரை முயன்றார். ஆனால், அம்முறை அவர் வெற்றி பெறவில்லை. என்றாலும், அவர் மனத்தைத் தளர விடாமல், ஊக்கத்தையும் உற்சாகத்தையும் காட்டி, உழைத்து வந்தார். அதனால், அவர் பெயர் இங்கிலாந்து முழுவதும் பரவியது. ஆகவே, 1892-ஆம் ஆண்டில் பொதுத் தேர்தல் நடந்தபோது தாதா-பாய் வெற்றி பெற்றார்; பார்லிமேண்டு ஹவுஸ் ஆப் காமன்ஸ் (House of Commons) அங்கத்தினரானார்.

பார்லிமெண்டில் 1892-ஆம் ஆண்டில் தாதாபாய் அருமையான பிரசங்கம் ஒன்றை நடத்தினார். ‘நான் இந்தப் பார்லிமெண்டில் அங்கத்தினனானதைப்பற்றி மகிழ்கின்றேன். என்னைத் தேர்ந்தெடுத்த ஆங்கிலே-யர்களுக்கு என் மனமார்ந்த வந்தனத்தைச் செலுத்து-கிறேன். நான் என்றும் எனது தாய் நாட்டைப் பற்றிய கவலையுடையவன். அரசாங்கத்தார் இந்தியா-வுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும்; இந்தியர் ஆங்கில அரசாங்கத்தாரிட[illegible] விசுவாசம் உடையவர்களாக நடந்துகொள்ள [illegible]ம். இவ்விரண்டையே யான் எங்கும் வற்பு[illegible]ன். இப்போதும் உங்கள் முன்னிலையில் [illegible] கூறுகிறேன். பிரிட்டிஷ்

அரசாங்கம் நன்மையடைவது பெரும்பாலும் இந்தியா-வாலேயே என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. ஆதலால், இந்தியாவுக்குப் பிரிட்டிஷார் அதிக நன்மை-களைச் செய்யக் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்-கிறார்கள்,' என்று வெகு அழகாகப் பேசினார்.

தாதாபாய் இங்கிலாந்தில் செய்த அரிய பிரசங்-கங்களையும், அவர் நாட்டின் நன்மைக்காக உழைப்-பதையும் கேள்வியுற்ற இந்தியர், அவரை இந்தியா-விற்கு வந்து செல்லுமாறு வேண்டினர். 1893-ஆம் ஆண்டில் இலாகூரில் காங்கிரஸ் இரண்டாவது முறை கூடியது. அதற்குத் தலைவராகத் தாதாபாய் தேர்ந்-தெடுக்கப்பட்டார். அதனால், அப்பெரியார் இங்கி-லாந்தில் இருந்து இந்தியாவுக்கு வந்து, காங்கிரஸ் மகா சபைக்குத் தலைமை வகித்தார். அப்போது அவ-ருக்கு நடந்த மரியாதை அரசர்களுக்கும்நடந்தனவோ என்று சந்தேகிக்கத் தக்கனவாக இருந்தன.

4. மூன்றாம் முறை இங்கிலாந்து செல்லல்

காங்கிரஸ் மகாநாடு முடிந்த பிறகு, தாதாபாய் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார். அங்குப் பெருங்கஷ்டப்-பட்டு இந்தியாவின் பணத்தில் ஒரு கமிட்டியை ஸ்தா-பிக்கச் செய்தார். இதற்காக அவர் பார்லிமெண்டில் மிகவும் உழைத்தார். அக்கமிட்டியின் பெயர் 'இந்தி-யன் கரன்ஸி கமிட்டி' என்பது. அத்துடன் 1896-ஆம் ஆண்டில் 'வெல்பி கமிஷன்' என்ற கமிட்டியை-யும் ஏற்படுத்தச் செய்தார். அதில் தாதாபாயும் ஓர் அங்கத்தினராகவும் இந்தியாவின் பொறுப்பாளராகவும் இருந்தார்; இந்தியாவின் பண நிலையைச் சிறிது அள-வும் விடாமல் விளக்கமா டுத்துக் கூறினார். 'இந்தி-

யர்களுக்கு உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் கொடுக்கப்பட-வேண்டும்; அவர்கள் வருமானம் வருடாவருடம் அதிகப்பட வேண்டும்' என்று வாதித்தார்.

அம்மகானுடைய கோரிக்கைகள் யாவும் நிறை-வேறாவிடினும், பெரும்பாலும் நாட்டிற்கு நன்மை உண்டாயிற்று என்று துணிந்து கூறலாம். அவர் அவ்-வப்போது இந்தியாவைப் பற்றியும், இந்தியர்களுக்கு அரசாங்கத்தார் வாக்களித்த நன்மைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் வற்புறுத்திப் பேசி வந்தார். அவரது விடா முயற்சியால் இந்தியர்கள் நியாயாதிபதிகளாகவும், கல்லூரியில் போதகாசிரியர்-களாகவும் நியமிக்கப்பட்டார்கள். தமது உழைப்புக் கூடியவரையில் பயன் தருவதைக் கண்ட தாதாபாய் கடவுளைத் துதித்து மகிழ்ந்தார். அவர் உற்சாகம் கொண்டு மேலும் மேலும் தேச நன்மைக்குப் பாடு பட்டு வந்தார்.

தாதாபாய் இங்கிலாந்தில் இருக்கையில் இந்தி-யாவில் இரண்டு பெரிய குறைகள் இருந்தன: இந்துக்களும் முகம்மதியர்களும் ஒற்றுமையில்லாமல் பகைமை பாராட்டி வந்தார்கள். இந்து கனவான்-களும் முகம்மதிய கனவான்களும் இப்பகைமையை ஒழிக்க விரும்பினார்கள். ஆனால், அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. வயது முதிர்ந்த பெரியவரும், அனுபவசாலியும், இந்திய மக்களின் முன்னேற்-றத்திற்கு இரவும் பகலும் ஓயாமல் உழைப்பவருமாகிய தாதாபாயே இப்பகைமையை ஒழித்து ஒற்றுமை உண்டாக்கத் தக்கவர் என்று நினைத்தார்கள். ஆதலால், இந்தியாவுக்கு வந்து தங்கள் வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி

செய்யவேண்டும் என்று அக்கனவான்கள் தாதாபாயை வேண்டினார்கள்.

காங்கிரஸில் இரு கட்சிகள் ஏற்பட்டன. அவற்றில் ஒன்று அரசாங்கத்துக்கு எதிராகக் கிளம்பும் போல இருந்தது. அது சிறிது காலத்திற்குள் காங்கிரஸின் சட்டதிட்டங்களைக் கடந்துவிடும் என்ற பயம் காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. அதனால், 'தேசத்தில் என்ன மாறுதல் உண்டாகுமோ! சிறியர் பெரியர் என்ற மரியாதையின்றி வரம்பு கடந்து எக்காரியத்தைச் செய்துவிடுமோ!' என்று யாவரும் ஏங்கினர். அந்தக் கட்சியை ஒழுங்குபடுத்தக் கூடியவர் தாதாபாய்தாம் என்று தலைவர்கள் எண்ணினார்கள். எனவே, அவர்கள் தாதாபாயை உடனே இந்தியாவுக்கு வருப்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

தேச முன்னேற்றத்துக்கு அயல் நாடு சென்று உழைத்துக்கொண்டிருந்த உத்தமர் தாதாபாய் இந்தியாவில் இருந்த குறைகளை நீக்க உடன்பட்டார். அதனால், அப்பெரியார் தமது 82-ஆம் வயதில் இங்கிலாந்தை விட்டு இந்தியாவுக்கு வந்தார். என்னே அம்மகான் தேசத்தின்மீது கொண்ட அன்பு! தமது முதுமைப் பருவத்தில் கடல் கடந்து இந்தியர்களின் குறையை நீக்க வந்தனர் என்றால், அவரது தேச பக்தி, சகோதர அன்பு இத்தகைய சிறந்த குணங்களை என்னென்று புகழ்வது!

அவர் வந்ததும் 1906-ஆம் ஆண்டில் கல்கத்தாவில் காங்கிரஸ் மகாநாடு கூடியது. அம்மகாநாட்டில் தாதாபாய் தமது அரிய [illegible]ரசங்கங்களால் இந்து முஸ்-

லீம் பகைமையை ஒழித்தார். கட்டுக்கடங்காதிருந்த கட்சியைச் செவ்வை செய்தார் அதனுல், யாவரும் அவரைப் போற்றினர்.

5. பொன் மொழிகள்

இந்தியாவிற்குத் தம்மால் கூடிய நன்மைகளைச் செய்த பின்னர்த் தாதாபாய் தமது 82-ஆம் வயதில் இருந்து இறக்கும் வரையில் 'வேர்சோவா' என்ற கிராமத்தில் தம் வாழ்நாட்களைக் கழித்தார். அவருடைய அருமைப் புதல்வியும் மருமகனும் அவரைக் கவனித்துவந்தார்கள். அக்காலத்தில் அவர் ஒரு சிலரிடமே பேசி வந்தார்; தமது அந்திய காலத்தைக் கடவுள் பக்தியிலும் மன அமைதியிலும் கழித்தார்; தமது வாழ்நாட்களைத் தாமே தேசத்திற்காகச் செலவிட்டதை எண்ணியெண்ணி அவர் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார். அந்த விருத்தாப்பிய காலத்திலும் அவர், 'இந்தியர் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும்; இராஜ பக்தர்களாக இருக்க வேண்டும்,' என்ற பொன் மொழிகளை அடிக்கடி இந்தியர்களுக்குப் பத்திரிகைகள் வாயிலாக உபதேசித்தார்.

'உழைப்பும் விடாமுயற்சியும் மக்களுக்குச் சிறந்த ஆபரணங்களாகும். எந்த விதமான துன்பகாலத்திலும் விடாமுயற்சியையும் உழைப்பையும் கைவிடலாகாது. அவை இரண்டுமே ஒரு நாட்டு மக்களை முன்னேற்றமடையச் செய்வன. அவற்றை எனது சகோதரர் பெற்றுல், நம் தாய் நாடாகிய இந்தியா உன்னத நிலையை அடையும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஒரு காரியத்தைத்தொடங்கிவிட்டால், அது முற்றுப்பெறுமளவும் உழைப்பையும், ஊக்[illegible]த்தையும் விடலாகாது.

இவ்விரண்டுமே என்னை இங்கிலேக்குக் கொண்டு வந்தவை,' என்பன அவர் அடிக்கடி கூறிய பொன் மொழிகளாகும்.

1914-ஆம் ஆண்டில் மகா யுத்தம் ஆரம்பமாயிற்று அல்லவா? அப்போது நம் பெரியார்—இந்தியர் முன்னேற்றத்துக்கு உயிர் தந்த உத்தமர்—தாதாபாய் நௌரோஜி—இந்தியர்க்குக் கீழ் வருமாறு செய்தி அனுப்பினர்.

'பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் போற்றற்குரியதாகும். உலகம் நாகரிகத்தைப் பெற்று விளங்குவதற்குப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமே காரணமாகும். அஃது இல்லாத இடமில்லை அல்லவா? அந்த அரசாங்கம் இந்தியாவில் இருப்பது நமது பாக்கியம் என்றே சொல்ல வேண்டும். சிற்சில சமயங்களில், நான் இந்தியாவின் நன்மையைக் குறித்துப் பேசுகையில், அரசாங்கத்தைக் கடினமாக எதிர்த்தும் இருக்கிறேன். என்ருலும், என் மனமார நான் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தைஆதரிக்கிறேன். அது, நமது குறைகளைப் பொறுமையோடு கேட்டு, அவற்றைப் போக்கி வருகிறது. உலகத்தில் உள்ள அரசாங்கங்களில் சிறந்து விளங்குவது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமே. அத்தகைய சிறந்த அரசாங்கம் நமது நன்மையில் நாட்டமுடையதாக இருக்கிறது. அது சிறிது அஜாக்கிரதையாக இருந்தாலும், நிலையை நாம் விளக்கிக் கூறினல், உடனே நன்மை செய்ய முன் வருகிறது. அத்தகைய அரசாங்கம் போற்றற்குரியதே. இப்போது அதுவும் மற்ற அரசாங்கங்களுடன் போர் நடத்தும்போலத் தெரிகிறது. அப்போரில் நமது காருணிய பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வெற்றிபெற எல்லாம் வல்ல இறைவன் துணை புரிவாஞக. இந்திய மக்களுக்கு இன்னென்று சொல்ல விரும்புகிறேன்: அவர்கள் பிரிட்டிஷார் செய்த நன்மைகளை நினைத்து, ராஜ பக்தியுள்ளவர்களாகவும் நன்றி மறவாதவர்களாக[illegible] இருந்து, எல்லோரும்

ஏகோபித்து அரசாங்கத்துக்குச் சண்டையில் உதவி புரிய வேண்டும். இந்திய சிற்றரசர்களும் ஒன்று சேர வேண்டும். இதுவே என் சகோதரர்களை யான் வேண்டும் வேண்டுகோள்!"

இந்தியாவுக்குத் தெய்வம்போல விளங்கிய தாதாபாயின் வார்த்தையை யாரே மதியார்! என்றும் இந்தியர் இராஜ விசுவாசம் உடையவர்களே. அவர்கள் தங்கள் தலைவர் வேண்டுகோளின்படி அரசாங்கத்தாருக்கு உதவி புரிந்தார்கள். மகா யுத்தம் செவ்வனே நடந்தது. பிரிட்டிஷார் வெற்றி பெற்றனர்.

ஆனால், பிரிட்டிஷார் வெற்றி பெற்றதை உயிருடன் இருந்து காணத் தாதாபாய் பாக்கியம் செய்யவில்லை. அவர் 1917-ஆம் வருடம் ஜூன் மாதம் 30-ஆம் தேதி, தமது பூத உடலை நீத்துப் புகழ் உடம்பைப் பெற்றார். என்றாலும், அவரது பரிசுத்த ஆவி பிரிட்டிஷார் பெற்ற வெற்றியைக்கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்திருக்கும் அல்லவா?

III. சர். தி. முத்துசாமி ஐயர்

1. கல்வி கற்றமை

தென் நாட்டில் பெருமையோடு திகழும் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் உச்சுவாடி என்றொரு கிராமம் உண்டு. அக்கிராமத்தில் 1832-ஆம் ஆண்டு முத்துசாமி ஐயர் என்னும் பெரியார் பிறந்தார். அவர் பிதா மிகவும் எளியவர். அவர், முத்துசாமி ஐயர் சிறுவராக இருக்கையிலேயே இறந்து போனார். எனவே, ஐயரைப் பாதுகாப்பது அவர் தாயாரின் கடமையாயிற்று. அந்த அம்மையார் திருவாரூரை அடைந்து, அங்கு வசிக்கலானார்.

ஐயர் தமிழ் அரிவரி முதலியன கற்றார். அதற்குமேல் படிக்கப் பணம் இல்லை. ஆதலால், ஐயர் வேலை தேட வேண்டியதாயிற்று. அவர் முதலில் ஒரு கிராமக்கணக்கரிடம் வேலையில் இருந்தார். அப்போது அவர் சம்பளம் மாதத்திற்கு ரூபாய் ஒன்று. அந்த நிலையில் அவர் தாயாரும் இறந்துபோனார். ஐயர் தம் தாயார் சொன்ன புத்திமதிகளைக் கவனத்தில் வைத்து, ஒழுங்காக நடந்து வந்தார்.

ஒரு முறை ஐயர் திருவாரூரில் தாசில்தாராயிருந்த முத்துசாமி நாயகரைச் சந்தித்தார். ஒரு நதியின் அணை உடைப்புண்டது என்று தாசில்தார் கேள்வியுற்றார். அஃது உண்மையா என்பதை அறிந்து

வரும்படி தாசில்தார் ஒருவரை அனுப்ப எண்ணினர். ஐயர் தாமே போய் வருவதாகச் சொன்னர். ஐயர் அணைக்கட்டுக்குச் சென்று, முழு விவரத்தையும் அறிந்து மீண்டார். மற்ரொரு முறை ஒரு மிராசுதாரின் நிலங்களுக்கு ஏற்பட்ட வரியைக் கணக்குப் பார்த்துச் சொன்னர். இவ்வாறு இரண்டொரு விஷயங்களில் ஐயர் தமது சாமர்த்தியத்தைக் காட்ட, தாசில்தார் அவரிடம் அன்பு கொண்டார்; அவரைப் பட்சத்துடன் நடத்தலானர்.

நாயகர் ஐயரைப் படிக்க வைக்க விரும்பினர். அதனல், அவர் ஐயரைத் திருவாரூரில் இருந்த ஒரு பள்ளியில் படிக்கவிட்டார். ஐயர் திறமையாகப் படித்துத் தேறினர். பின்னர், நாயகர் அவரை நாகப்பட்டினத்துக்கு அனுப்பினர். அங்கு நாயகரின் சகோதரர் இருந்தார். அவர் ஐயரைப் பாடசாலையில் சேர்த்தார். அங்கு ஐயர் ஒன்றரை வருடம் படித்தார். பின்னரும் தாசில்தார் ஐயரைப் படிக்க வைக்க விரும்பினர். அதனல், அவர் ஐயரைச் சென்னைக்கு அனுப்பினர். சென்னைக் கிறிஸ்தவப் பள்ளியில் தலைவராக இருந்தவர் பவல் துரை என்பவர். அவருக்கு நாயகர் சில கடிதங்களை எழுதினர். அதன்மேல் துரை ஐயரைத் தம் பள்ளியில் சேர்த்துக்கொண்டார். ஐயர் குன்ருஊக்கத்துடன் இரவும் பகலும் படித்தார். அநேக பரிசுகளைப் பெற்ருர். ஒவ்வொரு வருடமும் சம்பளம் இல்லாமல் படித்துவந்தார். அவரது கூர்த்த அறிவையும் நல்லொழுக்கத்தையும் கண்ட பவல் துரை அவரை அன்போடு நடத்திவந்தார்; அவருக்கு வேண்டிய உதவியும் செய்தார்.

ஐயர் பவல் துரையுடன் தினந்தோறும் தனித்திருந்து பல விஷயங்களைக் கற்றார். அவர் தமது சந்தேகம் முற்றிலும் தீரும்படி, ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றியும் துரையைக் கேட்டது வழக்கம். துரையும் அவர் கல்வியில் கொண்ட விருப்பத்திற்கு வியந்து, அவரது சந்தேகத்தை அடிக்கடி போக்கி வந்தார். அக்கலாசாலையில் ஐயரே பவல் துரைக்குப் பிரியமான மாணாக்கராக இருந்தார்.

1854-ஆம் வருடம் கல்விச் சங்கத்தார் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி வியாசம் எழுதச் சொல்லினர். அதைத் திறமையாக எழுதும் மாணாக்கனுக்கு 500 ரூபாய் பரிசு தருவதாக வாக்களித்தனர். நமது முத்துசாமி ஐயரே அதனைப் பெற்றார். அவருடைய ஆசிரியர்கள் மிகவும் வியந்தார்கள்; அவரது புத்தி நுட்பத்தைப் பாராட்டினார்கள். ஐயர் பி. ஏ. பரீட்சையில் முதல் தரத்தவராகத் தேறினார். ஐயர்தம் கல்லூரிக் கல்வி இத்துடன் முடிவடைந்தது.

2. உத்தியோகம்

ஐயர் முதலில் ஹைஸ்கூல் உபாத்தியாயராக இருந்தார். அப்போது அவருக்கு மாதச் சம்பளம் 60 ரூபாய். பிறகு அவர் தஞ்சாவூர்க் கலெக்டர் ஆபீஸில் ரெக்கார்டு கீப்பராக நியமிக்கப்பட்டார். 1856-ஆம் ஆண்டில் அவர் பள்ளிக்கூடங்களைப் பார்வையிடும் உத்தியோகஸ்தரானார். அப்போது அவர் 150 ரூபாய் பெற்று வந்தார்; அவர் அவ்வேலையைத் திறமையோடு செய்து வந்தார்; பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டிய முறையையும் உபாத்தியாயர்கள் போதிக்க வேண்டிய முறையையும் நன்கு விளக்கினார்.

ஐயர் இன்ஸ்பெக்டர் வேலை பார்த்து வருகையில் சென்னை அரசாங்கத்தார் வக்கீல் பரீட்சையை ஏற்படுத்தினார்கள். அப்பரீட்சைக்குப் பலர் சென்றனர். அவர்களில் தேறியவர் மூவர். அவர்களில் முதல்வராகத் தேறியவர் முத்துசாமி ஐயரே. புத்தகங்களை வைத்துக்கொண்டு தீர்ப்புக் கூறும் பரீட்சையும் நடைபெற்றது. அதிலும் ஐயர் முதல்வராகத் தேறினார்.

பீச்சம் துரை என்பவர் ஐயரைத் தரங்கம்பாடி முனிசிப்பாக நியமித்தார். தரங்கம்பாடி என்னும் ஊர் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் உள்ளது. அங்கு ஐயர் தம் வேலையைச் செவ்வையாய்ச் செய்து வந்தார். அதனால், அவர் பெயர் எங்கும் பரவியது. பீச்சம் துரை முன் எச்சரிக்கை இல்லாமல் திடீரெனத் தரங்கம்பாடிக்குச் சென்று, ஆபீஸை அடைந்தார்; முத்துசாமி ஐயரின் ஆபீஸ் வேலைகளைக் கவனித்தார்; ஐயர் விசாரணை செய்வதைப் பார்த்தார்; சந்தோஷப்பட்டார். 'ஐயர் என்னைப்போல் ஒரு நீதிபதியாக இருக்கத் தகுந்தவர்,' என்று அவர் கூறிக்கொண்டார்.

சில வருடங்களுக்குப் பிறகு ஐயர் டிப்டி கலெக்டராக நியமிக்கப்பட்டார். அந்த வேலையையும் ஐயர் முழுத் திறமையோடு செய்து வந்தார். ஒரு முறை அவர் ஒரு வழக்கை விசாரிக்க நேர்ந்தது. அவ்வழக்கிற்கு ஜான் ப்ரூஸ் நார்ட்டன் என்ற பிரசித்தி பெற்ற வக்கீல் ஆஜரானார். அவர், ஐயர் விசாரணை செய்வதைக் கவனித்தார்; ஐயரின் நுண்ணறிவைப் பாராட்டினார். 'இத்தகைய திறமை வாய்ந்த இவர் நீதிபதியாக இருக்கத் தக்கவர். இவர்

ரெவின்யூ இலாகாவில் இருப்பதில் பிரயோசனமில்லை,’ என்று அவர் கூறினாராம்.

அவர் கூறியபடியே ஐயருக்கு நீதிபதி உத்தியோகம் வெகு விரைவில் கிடைத்தது. அவர் மங்களூர்ச் சப் ஜட்ஜாக 1865-ஆம் ஆண்டில் நியமிக்கப் பெற்றார். அங்கு மூன்று வருட காலம் இருந்தார். பின்னர், சென்னையில் போலீஸ் மாஜிஸ்திரேட்டாக மாற்றப்பட்டார். இப்புதிய வேலையையும் ஐயர் திறமையோடு செய்துவந்தார். அவர் எவருக்கும் பயந்து வேலை செய்பவரல்லர்; நியாயமான முறையில் எதையும் தயங்காது செய்வார். அரசனாயினும் ஆண்டியாயினும் சரியே; இருவரில் எவர் குற்றம் செய்திருந்தாலும், ஒரே தண்டனையே என்ற கொள்கை ஐயருக்கு இருந்தது. பணக்காரனுக்கு ஒரு நியாயம், ஏழைக்கு ஒரு நியாயம் என்பது அவரிடம் காணப்படவில்லை. அதனால், அவர் யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டு, நற்புகழ் பெற்று விளங்கினார். மாஜிஸ்திரேட்டாக இருக்கையில் ஐயர் பி. எல். பரீட்சைக்குப் படித்து, முதல் வகுப்பில் தேறினார். ஐயர் கல்வியில் கொண்டிருந்த ஊக்கத்தை என்னென்று புகழ்வது!

முத்துசாமி ஐயர் சில வருடங்களுக்கப்பால் சென்னை ஸ்மால்காஸ் கோர்ட்டில் ஒரு நீதிபதியாக நியமிக்கப் பெற்றார். அவர் தமது திறமையைக் காட்டித் தமது வேலையில் பெயர் பெற்றார். அப்போது கவர்னர் முதலிய எல்லா உத்தியோகஸ்தர்களும் ஐயரைப் பாராட்டி மகிழ்ந்தார்கள். 1877-ஆம் ஆண்டில் ஐயர் சென்னை அரசாங்கத்தார் வேண்டுகோளின்படி டில்-

லியில் கூடிய தர்பாருக்குச் சென்றார். அங்கு ஒரு பொற்பதக்கம் பரிசளிக்கப் பெற்றார். அடுத்த வருடம் அவர் ஸி. ஐ. இ. என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றார். அப்போது அவரை ஆங்கிலேயர்களும் இந்தியர்களும் ஒருங்கே புகழ்ந்து பேசினார்கள்.

ஊக்கம் உடையவர்கள் எக்காலத்தும் உயர்ந்த நிலையை அடைவார்கள். மிகவும் எளிய குடும்பத்தில் பிறந்த ஐயர் தமது குன்றா ஊக்கத்தாலும் நற்குண நல்லொழுக்கத்தாலும் படிப்படியாக உயர்ந்த நிலையை அடைந்தார். முடிவில் 1878-ஆம் ஆண்டில் அவர் ஐகோர்ட்டு நீதிபதியானார். அங்கும் அவர் தமது வேலையைத் திறம்படச் செய்தார். திறமை வாய்ந்த ஐகோர்ட்டு ஆங்கில நீதிபதிகளும் அவரது திறமையைப் பாராட்டினார்கள். ஐயர் தீர்ப்புச் சொல்லுவதில் சமர்த்தர் என்ற பெயர் பெற்றார். பதினைந்து வருட காலம் ஐயர் ஐகோர்ட்டு நீதிபதியாக இருந்தார். 1893-ஆம் ஆண்டில் தலைமை நீதிபதி ஸ்தானத்தை மூன்று மாதம் வகித்தார். அதனால், அவர் பெற்ற புகழ் சொல்லவும் வேண்டுமோ! பின்னர், அவர் கே. ஸி. ஐ. இ. என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றார்.

பெரும்புகழ் பெற்றுத் தமிழ் நாட்டின் தவப்பயனாய்த் தோன்றிய முத்துசாமி ஐயர் 1895-ஆம் ஆண்டில் திடீரென நோயுற்று இறந்தார். அவரது மரணத்தைக் கேட்ட எல்லா மதத்தார்களும் ஒருங்கே வருந்தினார்கள் என்றால், அவர் பொது மக்களிடத்தில் பெற்றிருந்த நன்மதிப்பை என்னவென்று சொல்வது!

3. உழைப்பும் அருங்குணங்களும்

ஐயர் கல்வியின் அபிவிருத்திக்காகப் பாடுபட்டு வந்தார். 1872-ஆம் ஆண்டில் அவர் சர்வ கலாசாலை-(University)யில் ஒரு 'பெல்லோ' (Fellow) ஆனார். 1877-ஆம் ஆண்டில் 'ஸிண்டிகேட்டு' என்னும் நிருவாக சபையில் அங்கத்தினர் ஆனார். பல வருடங்கள் பி. எல். எம். எல். பரீட்சைகளுக்குச் சோதகராக இருந்தார். ஒவ்வொரு வருடமும் கல்லூரிகளில் இருந்து வெளிவரும் பட்டதாரிகட்குப் பல உபந்நியாசங்கள் செய்து வந்தார்.

ஐயர் பெருஞ்சீர்திருத்தக்காரர். அவர் பெண்கள் முன்னேற்றத்தில் தீவிரமான கொள்கையுடையவர். அவர் பெண் கல்வியின் அவசியத்தை நன்கு உணர்ந்திருந்தார். 'பெண்கள் உயர் வகுப்புகளில் படிக்க வேண்டும்; படிப்பின் பயனை அனுபவிக்க வேண்டும்,' என்பதே அவர் விருப்பம். பாலிய விவாகம் கூடாதென்றும், வயது வந்த பிறகே பெண்களுக்கு விவாகம் செய்ய வேண்டும் என்றும் அவர் கூறி வந்தார்; இள விதவைகளுக்கு அவசியம் மறு விவாகம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்றும், புருடன் ஒரு மனைவி இருக்கையில் வேறொருத்தியை மணந்துகொள்ளுதல் மிகக் கொடிது என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். 'நம் நாட்டு மக்கள் பல நாடுகளுக்கும் செல்ல வேண்டும்; பல நாட்டார்களோடுபழகவேண்டும்; அவர்களிடம்காணப்படும் நல் விஷயங்களைக் கைக்கொள்ள வேண்டும்,' என்று ஐயர் அடிக்கடி சொல்லி வந்தார். இவற்றால் அவர் பரந்த சிந்தையும் விரிந்த நோக்கமும் உடையவர் என்பது புலப்படுகிறதன்றோ?

அவர் கடவுளிடத்தில் பெரிதும் நம்பிக்கையுடையவர்; மன மொழி மெய்களால் கடவுளைச் சிந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குபவர். கனவிலும் பிழையை நினையாதவர். சாந்தம், பொறுமை, பிழை பொறுத்தல் முதலான சிறந்த குணங்கள் அவரிடத்தில் விளங்கின. அவர் மாந்தர் எல்லோரையும் சமமாகப் பாவித்து வந்தார். ஏழை பணக்காரன் என்ற வேறுபாடு அவரிடம் இருந்ததில்லை. அவர் சிறுவராய் இருக்கையிலும் நற்குணசீலராகவே இருந்தார். அவர், 'நான் இத்தகைய நிலைக்கு வந்ததற்கு என் தாயாரே காரணமாவர்,' என்று தம் தாயாரின் சிறந்த குணங்களைப் பாராட்டிப் பேசியுள்ளார்.

ஐயர் எப்பொழுதும் படிப்பதிலேயே பொழுது போக்கி வந்தார். அவர் ஆங்கில நூல்களை வெகு விருப்புடன் வாசித்து வந்தார். சிற்பம், சங்கீதம் முதலான வேறு விதக் கலைகளிலும் அவர் விருப்பம் காட்டி வந்தார். ஓயாது படிப்பதில் ஆர்வங் கொண்ட ஐயர் கல்வி நிலயமாக விளங்கினர் என்று கூறுதலே அமையும்.

ஐயர் கூர்மையான ஞாபக சக்தி வாய்ந்தவர். இரண்டு மூன்று முறை ஒன்றைப் படித்தால் போதும்; அதை அவர் பாராமல் மனப் பாடமாகக் கூறுவார். அத்தகைய ஞாபக சக்தி பெரும்பாலார்க்கு வாய்ப்பதில்லை. அவர் மாணுக்கராயிருந்தபோதே ஞாபக சக்தியை நன்கு வளர்த்துக்கொண்டார். தாம் சிறு வயதில் படித்த விஷயங்களை முதுமைப் பருவத்தில் கேட்டாலும் சொல்லக் கூடிய நிலையில் அவர் இருக்-

தார் என்ருல், அவரது ஞாபக சக்தியின் திறனை என்னவென்று புகழ்வது !

அவரது உருவச் சிலை சென்னை ஐகோர்ட்டில் நீதிபதிகள் ஸ்தானத்திற்குப் பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எத்தனையோ நியாயாதிபதிகள் இருந்தும், ஐயரது உருவச் சிலை அங்கு விளங்குவதே அவரது உயர்வை விளக்கப் போதுமான சாட்சி அல்லவா?

IV. பூண்டி
அரங்கநாத முதலியார்

1. இளமையும் கல்வியும்

அரங்கநாத முதலியார் என்னும் பெரியார், சென்னையில் சிறந்த முதலியார் பரம்பரையினர். அவர் 1847-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். அவருடைய தந்தையார் சுப்பராய முதலியார் என்பவர். அவர் ஆங்கிலம் பயின்றவர். அரங்கநாதர் சிறு வயதிலேயே புத்திக் கூர்மை உடையவராக விளங்கினார். அதைக் கண்ட அவர் தந்தையார் அவருக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்து வந்தார். முதலியார் ஆங்கிலம், கணக்கு, தமிழ் இவற்றை அக்கறையோடு கற்று வந்தார்.

முதலியார் தமது பதின்மூன்றும் வயதில் பச்சையப்பன் கலாசாலையில் 8-ஆம் வகுப்பில் சேர்ந்தார். அந்த வகுப்பில் முதலியார் முதல்வராய் விளங்கினார்; வருடத்திற்கு 60 ரூபா வருமானமுள்ள ஸ்காலர்ஷிப்பைப் பெற்றார். அதே வகுப்பில் அவர் முதல் தரத்தவராகத் தேறினார். அதனால் பத்தாம் வகுப்புக்கு மாற்றப்பட்டார்.

பத்தாம் வகுப்பில் முதலியார் ஊக்கத்தோடு படித்தார். அவரது ஆசிரியர் பேசில் லவரி துரை. துரை, முதலியார்மீது அன்பு கொண்டவர்; முதலியாரின் நுண்ணறிவைப் பாராட்டி, அவரிடம் அத்தியந்த பிரியம் காட்டியவர். முதலியார் தமக்கு

உண்டாகும் சந்தேகங்களைத் துரையைக் கொண்டே அடிக்கடி போக்கிக்கொள்வார்.

ஆங்கிலத்திலும் கணிதத்திலும் முதலியார் உற்சாகமாய் அக்கறை காட்டி வந்தார். அவ்விரண்டிலும் அவரே முதல்வராக விளங்கினார். அவற்றிற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த பரிசுகளையும் அவரே பெற்றார். ஆங்கிலமும் கணக்கும் சிறந்த பாடங்கள் என எல்லாக் கலாசாலைகளிலும் கருதப்படுகின்றன. அவை இரண்டிலும் முதலியார் விற்பன்னராகவே தோன்றினார்.

ஒரு முறை வியாசப் பரீட்சை ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் இரண்டு பேர் எழுதிய வியாசம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன. அவற்றில் சிறந்தது நமது முதலியார் எழுதியதே. என்றாலும், எக்காரணத்தாலோ, முதலியாருக்கு அப்பரிசு கொடுக்கப்படவில்லை. குப்புராம சாஸ்திரியார் என்ற வேறொரு மாணவருக்கு அது கொடுக்கப்பட்டதாம். அவ்விஷயம் மிக வருந்தத் தக்கதே.

முதலியார் 1862-ஆம் ஆண்டில் ராஜதானி முழுவதிலும் முதல்வராகப் பத்தாம் வகுப்பில் தேறி, இராசதானிக் கல்லூரி (Presidency College)யில் சேர்ந்தார். அப்போது அவருக்குப் பச்சையப்பன் கலாசாலைத் தருமகர்த்தர்கள் ஸ்காலர்ஷிப்புத் தந்தார்கள். அப்போது இராசதானிக் கல்லூரியின் தலைவரும் ஆங்கில போதகாசிரியருமாய் இருந்த எட்மண்டு தாம்ஸன் என்பவர் மிகவும் நல்லவர். அவர் ஒவ்வொரு மாணாக்கனையும் உற்சாகப்படுத்திக் கல்வி கற்பித்து வந்தார். முதலியார் தமது கல்லூரிக் கல்வியைக் கவனத்தோடு கற்று வந்தார்; ஆங்கிலத்திலும், கணி-

தத்திலும், தத்துவ சாஸ்திரத்திலும் பெருஞ்சிங்கமாக விளங்கினர். அவரது நுண்ணறிவைக் கண்ட தாம்ஸன் அவரிடம் நட்புக் கொண்டார்.

முதலியாரின் பெயர் கல்லூரிக்கு வெளியேயும் பரவியது. சென்னையில் இருந்த கல்வி விசாரணைக் கர்த்தர் பவெல் துரையும், நீதிபதி ஹாலோவே துரையும், பிறரும் முதலியார் மீது அன்பு கொண்டனர்; அவரது முன்னேற்றத்தில் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தனர்; பல பெரிய மனிதர்களின் அன்பிற்குப் பாத்திரரான முதலியாரும் கல்வியில் அதிக ஊக்கம் காட்டி, தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இலர் என்னும்படி வாசித்து வந்தார். அவர் கல்லூரி மாணவராக இருக்கையிலேயே சிறந்த ஆங்கில கனவானைப்போல ஆங்கிலம் பேசி வந்தார்.

திருவாங்கூர் மகாராஜா ஸ்ரீராம வர்மா என்பவர், பி. ஏ. வகுப்பில் வருடந்தோறும் முதலில் தேறும் மாணாக்கனுக்கு 300 ரூபா பெறும் பொற்பதக்கத்தைப் பரிசளிக்கும்படி சர்வ கலாசாலையாரிடத்து ஏராளமான தொகையைத் தந்தார். அவர் கொடுத்த பின் இரண்டு வருட காலம் அப்பரிசை ஒருவரும் பெறவில்லை. மூன்றும் வருடம் நம் முதலியார் அதனைப் பெற்றார் என்றால், அவர் பி. ஏ. வகுப்பில் முதல்வராகத் தேறினர் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? மாகாணம் முழுவதும் முதலியார் பெயர் பரவியது. கல்வி இலாகாத் தலைவர்களும் ஆங்கில ஆசிரியர்களும் அவரைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்தார்கள். தாம்ஸன் துரை முதலியாரை இராசதானிக் கல்லூரியிலேயே ஓர் ஆசிரியராக அமர்த்திக்கொண்டார். என்னே முதலியார் பெற்ற பெருமை!

2. உத்தியோகமும் உழைப்பும்

முதலியார் உபாத்தியாயர் உத்தியோகத்தை மகிழ்வோடு ஏற்ருர். 'ஒருவர் உபாத்தியாயராக இருப்பதால் பல மாணவர்களை நன்னெறியில் புகுத்தலாம்; நன்ருய்க் கல்வி கற்பிக்கலாம்,' என்பதே அவரது முக்கிய நோக்கம். அவர் ஆசிரியராக இருக்கையில் எல்லா மாணவர்களும் அவரைத் தங்கள் கண் கண்ட தெய்வமாகவே போற்றி வந்தார்கள். முதலியார் தம்மைத் தேடி வரும் மாணுக்கர்களின் ஐயப்பாடுகளை அவ்வப்போது நீக்கி, அவர்களுக்கு நல்லறிவை ஊட்டுவார். முதலியார் ஓய்வு நேரங்களில் தாமும் படித்து வந்தார்.

அவர் 1870-ஆம் ஆண்டில் எம். ஏ. பரீட்சையில் தேறினர். சிறிது காலம் கும்பகோணக் கல்லூரியில் போதகாசிரியராக இருந்தார். பின்னர், பல்லாரியில் ஒரு பள்ளியின் தலைவராக இருந்தார். அதன் பிறகு இராசதானிக் கல்லூரியில் ஸ்திர போதகாசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார்.

இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகு அவர் சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் ஓர் அங்கத்தினர் (Fellow) ஆனர்; 1875-ஆம் ஆண்டு முதல் இறக்கும் வரையில் ஒவ்வொரு வருடமும் 'ஸிண்டிகேட்டு' என்ற நிருவாக சபையில் அங்கத்தினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்தார். அக்காலத்தில் அவர் சர்வகலா சாலையாருடன் கல்வி அபிவிருத்தியைக் குறித்துப் பல விஷயங்களைப் பேசினர். சர்வகலா சாலையில் அவரது யோசனை கௌரவிக்கப்பட்டது. எல்லா மதத்தாரின் நன்மைக்காகவும் அவர் பாடு

பட்டார். வகுப்பு வேற்றுமை அவரிடம் மருந்துக்கும் இருந்ததில்லை என்றே சொல்லலாம். கல்வி விஷயமாக அரசாங்கத்தார் அவர் ஆலோசனையைக் கேட்காமல் எதையும் செய்யவில்லை என்றால், முதலியார் பெற்றிருந்த செல்வாக்கை என்னென்பது!

1890-ஆம் ஆண்டில் முதலியார் சென்னை அரசாங்கத்தாருக்குத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாளரானார். அவரது அரியகுணம், புத்திநுட்பம், உழைப்பு இவற்றைக் கண்ட அதிகாரிகள் அவரைச் சென்னை 'ஷெரிப்'பாக நியமித்தார்கள்; 'ராய்பகதூர்' என்ற பட்டத்தையும் அளித்தார்கள். இவ்வேலையில் முதலியார் அதிக காலம் இருக்கக் கூடவில்லை. 1893-ஆம் ஆண்டில் அவருக்கு நோய் கண்டது. காலன் என்னும் கண்ணிலி உலகத்தார் வருந்த அவரது ஆருயிரைக் கவர்ந்து சென்றான்.

3. அருங்குணங்களும் புகழ்மொழிகளும்

அரங்கநாத முதலியார் ஆசிரியராகவும், மொழி பெயர்ப்பாளராகவும், ஷெரிப்பாகவும் இருந்தபோதிலும், மக்களுக்குப் பல வழிகளில் நன்மை செய்திருக்கின்றார் என்றே சொல்ல வேண்டும். அவர் சென்னைக் கார்ப்பொரேஷனிலும் ஓர் அங்கத்தினராக இருந்தார். அப்போது அவர் சென்னை வாசிகளுக்கும் பல வசதிகளைச் செய்தார். ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்கும் சென்று விஷயங்களை விவகரிப்பார். 1890-ஆம் ஆண்டில் அவர் சர்வகலாசாலைப் பட்டதாரிகளுக்கு உபந்நியாசம் செய்யும் பெருமை பெற்றார். அவர் கொண்ட கல்வியின் ஆற்றலால் அல்லவா அத்தகைய உயர் பதவியை அவர் அடைந்தனர்! அவரது உபந்நி-

யாசத்தைப் படித்த காட்டன் துரை என்பார் முதலி-யாருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினர். அதில், "ஐயா, நான் தங்கள் உபந்நியாசம் படிக்கப் பாக்கியம் செய்-தவனுனேன். நான் அடைந்த மகிழ்ச்சி சொல்லுந் தரமன்று. தங்கள் உபந்நியாசத்தைச் சென்னைவாசிகள் மட்டும் அன்றி, இந்தியா முழுதிலும், இங்கிலாந்-திலும் கூட இருப்பவர்கள் வாசிக்கவேண்டும். தங்களை என் மனமார வாழ்த்துகின்றேன்," என்று எழுதப்-பட்டிருந்தது.

பிள்ளைகளே, இத்தகைய பெருமை யாருக்குக் கிடைக்கும்? உழைப்பும், ஊக்கமும், புத்தி நுட்பமும் உடையவராயிருந்த அரங்கநாத முதலியார் பெற்ற பேறு போற்றற்குரியதே. நீங்களும் அவரைப்போல உயர் நிலையை அடைய முயல வேண்டும்.

முதலியார் இறந்தபோது இராசதானிக் கல்லூரி அதிகாரி, "ஆங்கிலத்திலும், கணிதத்திலும், தர்க்க நீதி சாஸ்திரங்களிலும் விற்பன்னரான அரங்கநாத முதலி-யார் இறந்ததால், இந்த இராசதானிக் கல்லூரி பொலி-விழந்து காணப்படுகிறது," என்று கூறித் துக்கித்தனர். அப்போது சென்னையில் கல்வி விசாரணைத் தலைவரா-யிருந்த டாக்டர் டங்கன் துரை மகனர், "முதலியார் நீதியில் வழுவா நேர்மையாளர்; பண்டிதர்க்கு ஆபரண-மானவர்; சிறந்த குணங்களை உடையவர்; யாவரையும் சந்தோஷப்படுத்தும் நடையினர்; யாவர்க்கும் பிரிய நண்பர்; மாணவர்க்குத் தெய்வம். இத்தகைய பெரியார் இறந்தது வருந்தத் தக்கதே," என்று கூறியுள்ளார். இவ்வாறு முதலியார் மரணத்தைப் பற்றி ஒவ்வொரு-

வரும் வருந்தி, அவரது நற்குண நற்செயல்களைப் பாராட்டிப் பேசியுள்ளனர்.

முதலியாரின் அருங்குணங்களை எடுத்துக் கூற நம்மால் இயலாது. அவர் எவர் பக்கமும் சார்ந்து பேச மாட்டார்; இரு கட்சிகளையும் சீர் தூக்கிப் பார்த்து, நியாயமுள்ள கட்சியையே சேர்வார். முக தாட்சணியத்துக்காக அவர் எதையும் செய்யமாட்டார்; தம் மனச் சாட்சியின் சொல்படி நடக்கும் உத்தமர். இத்தகைய உயர்ந்த குணங்களும் உயர்ந்த பதவியும் பெற்றிருந்தும், அப்பெரியார் சாதாரணமானவர் உடுத்தும் உடைகளை உடுத்து, சிறிதும் ஆடம்பரம் இன்றி இருந்து வந்தார்.

முதலியார் மிகுந்த தரும சிந்தை உடையவர். அவர் தமது வருவாயில் பெரும்பாகத்தை ஏழைப் பிள்ளைகளைப் படிக்க வைப்பதில் செலவழித்தார்; தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கும் அளித்தார். பொது ஜன நன்மைக்காகவும் கல்விக்காகவும் அவர் அரும்பாடு பட்டார். தம் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதிலும் மேன்மேலும் படிப்பதிலும் அவருக்கு இருந்த ஊக்கம், காண்போரை அதிசயிக்கச் செய்தது. அவர் எந்நேரமும் படித்துக்கொண்டே இருந்தாராம். எந்நேரத்தில் யார் வந்து எதைப் பற்றிக் கேட்டாலும், சிறிதும் யோசனையின்றி ஏற்ற விடை அளிக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார் முதலியார். அவர் பேசும் பாஷையில் இனிமையும் வலிமையும் பொருந்தி இருந்தன என்று அவர் பேசக் கேட்ட நண்பர்கள் கூறியுள்ளார்கள்.

கல்வித் துறையில் அக்காலத்திலிருந்த விற்பன்னர்களில் முதலியாரும் ஒருவராக விளங்கினர். அக்-

காலத்து விளங்கிய ஸர். தி. முத்துசாமி ஐயரும் நமது முதலியாரைப் புகழ்ந்து பாராட்டியுள்ளார் தமிழில் முதலியாருக்குப் பெருவிருப்பம் இருந்தது. கம்ப ராமாயணம், திருவிளையாடற் புராணம் முதலான நூல்களில் ஆயிரக்கணக்கான செய்யுட்கள் அவருக்கு மனப்பாடமாகத் தெரியும். அவர் பாட்டுகளுக்கு அர்த்தம் சொல்லுவதில் அதி சமர்த்தர். அவரது பிரசங்கத்தைத் தமிழ்ப் புலவர்களும் விரும்பிக் கேட்டார்கள். அவர் தமிழில் கச்சிக் கலம்பகம் என்ற அரிய நூலைப் பாடியுள்ளார்.

ஆசிரியர் அரங்கநாத முதலியார் யாவரும் விரும்பிக் கற்கத்தக்க திருந்திய நடையை உடையவர். ஊக்கம் உடையவர்களைக் கண்டால், அவர் உற்சாக-மாகப் பேசுவார். பள்ளிப் பிள்ளைகளைக் கண்டால், அவர்களிடம் அவருக்கு அதிக அன்பு உண்டாகும். அவர்களுக்கு நன்ருகப் படிக்கும்படியும், நல்ல நிலையை அடையும்படியும் நற்புத்தி புகட்டுவார். அவர், பெரியோர்களிடத்து அன்பும் அடக்கமும் உடையவர்; முத்துசாமி ஐயர், பவெல் துரை முத-லானவர்களிடத்து மிகுந்த அன்பு கொண்டிருந்தார். அவர்களும் அவரது புத்தி நுட்பத்தையும் ஒழுக்கத்-தையும் வியந்து, அவரோடு நட்புக் கொண்டார்கள்.

கடவுள் பக்தியிலும் முதலியார் தலை சிறந்து விளங்கினர். அவர் தமிழ் நாட்டில் ஓர் அவதார புருஷராகவே தோன்றி மறைந்தார் என்பதில் ஐயமில்லை.

"தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக; அஃதிலார்,
தோன்றலிற் றோன்ருமை நன்று."

V. கோபால கிருஷ்ண கோகலே

இந்தியர்களின் முன்னேற்றத்துக்கும் சீர் திருத்தத்திற்கும் தம் வாழ் நாட்களைச் செலவழித்த உத்தமர்களில் கோபாலகிருஷ்ண கோகலேயும் ஒருவர். அப்பெரியாரது ஜீவிய சரிதையை இந்திய இளைஞர்களாகிய நீங்கள் படிக்கவேண்டுவது மிகவும் அவசியம். நீங்கள் அவரது உத்தம ஒழுக்கங்களைக் கைப்பிடித்து இந்திய வீரர்களாக விளங்க வேண்டுவது உங்கள் சிறந்த கடமையாகும்.

பம்பாய் இராசதானியில் இரத்தினகிரி ஜில்லாவில் சிப்பளன் என்ற தாலூகா உளது. அங்கு மகாராஷ்டிரப் பிராமணர் குலத்தில் ஒரு பெரியார் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்திருந்தார். அவர் கோலாப்பூர் சமஸ்தானத்தில் சொற்பச் சம்பளத்திற்கு ஒரு வேலையில் அமர்ந்தார். அவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அப்பிள்ளைகளுள் இளையவரே கோபாலகிருஷ்ண கோகலே. அவர் கி. பி. 1866-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார்.

தமது பன்னிரண்டாவது வயதில் கோகலே தகப்பனுரை இழந்து, தம் சகோதரர் ஆதரவில் வளர்ந்து வந்தார். சிறுவயதிலியே அவர் புத்திசாலித்தனமாகப் படித்து வந்தார். வகுப்பில் இருந்த மாணவர்களைவிட அதிகம் படித்தவராகவே அவர் காணப்பட்டார். ஆங்கிலம், கணிதம், தேச சரித்திரம்

இவற்றில் விற்பன்னராக விளங்கினார். அவர் ஞாபக சக்தி வாய்ந்தவர்; பாடங்களை நன்றாக மனப்பாடம் செய்ய வல்லவர்; ஆங்கிலத்தில் ருசிகரமான பாகங்களை நன்றாய் மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்தார். இந்தியராக இருந்தும், அவர் ஆங்கிலேயருக்குச் சமமாக ஆங்கிலம் பேசி வந்தார். விடாமுயற்சி, புத்திக் கூர்மை முதலிய சிறந்த குணங்கள் சிறுவயதில் இருந்தே அவரிடம் வேரூன்றி வளரத் தலைப்பட்டன.

கோகலே பம்பாயில் உள்ள எல்பின்ஸ்டன் கல்லூரியில் 1884-ஆம் ஆண்டில் பி. ஏ. பரீட்சையில் தேறினார். அப்போது அவருக்கு வயது பத்தொன்பதே.

2. தக்ஷிண வித்தியா சங்கம்

தமது கல்வியையும் வாழ் நாட்களையும் பொது ஜன ஊழியத்தில் செலவழிக்க வேண்டும் என்று கோகலே விரும்பினார். அதனால், அவர் பெரிய உத்தியோகங்களை நாடாமல், தக்ஷிண வித்தியா சங்கத்தில் ஓர் உபாத்தியாயராகச் சேர்ந்தார். அப்போது அவருக்கு மாதம் 75 ரூபா சம்பளம் வந்தது.

தக்ஷிண வித்தியாசங்கம் பூனா நகரில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. கோகலே படித்த காலத்தில் இந்தியாவில் ஆங்கிலப் படிப்பு அதிகமாக அபிவிருத்தி அடையவில்லை. சிற்சில இடங்களில் மட்டுமே கலாசாலைகளும் கல்லூரிகளும் இருந்தன. அதனால், மகாராஷ்டிர தேசத்தில் ஒரு கலாசாலை ஏற்படுத்த ஜனத்தலைவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். 1880-ஆம் ஆண்டில் 'புதிய ஆங்கிலப் பாடசாலை' என்ற பெயர் கொண்ட கலாசாலையைத் திறந்தார்கள்.

போது ஜன சேவைக்காக ஏற்பட்ட கலாசாலை ஆதலால், ஊக்கமும் தேச பக்தியும் கொண்ட உத்தமர்களே குறைந்த சம்பளத்திற்கு உபாத்தியாயர்களாக வரக்கூடும். பல உத்தமர்கள் அப்பள்ளியில் ஆசிரியர்களாக உழைத்தார்கள். அவர்கள் உழைப்பின் பயனாக அக்கலாசாலை பெரிய கல்லூரி ஆயிற்று. அவ்வுத்தமர்களுள் கோகலேயும் ஒருவரே.

புதிய ஆங்கிலப் பாடசாலையில் இருபது வருட காலம் உழைப்பவர்கள் ஜீவிய அங்கத்தினர்கள் (Life Members) எனப்படுவார்கள். அங்ஙனம் இருபது வருடகாலம் இருப்பது அருமையே. ஆனால், கோகலே 1885-ஆம் ஆண்டு முதல் 1904-ஆம் ஆண்டு வரை இருந்தார். அவர் பாக்கியசாலி என்றே கூற வேண்டும்.

கோகலே பி. ஏ. வகுப்புக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்து வந்தார். அவர் எல்லா விதக் கல்விகளையும் கற்பிக்க வல்லவர். அவருக்கு மிகப் பிடித்தமானவை தேச சரித்திரமும், தேச சிக்கன சாஸ்திரமுமேயாம். இளைஞர்கள் அவ்விரண்டையுமே அவசியம் கற்க வேண்டும் என்பது அவரது தீவிரமான எண்ணம். அவர் அவ்விரண்டிலும் சிறந்த பண்டிதராக விளங்கினார்.

மாணவர்களுக்குக் கோகலே தெய்வமாக விளங்கினார். அவரது அறிவின் திடத்தையும் போதனை முறையையும் வியக்காத மாணவன் இலன். மாணவர் எந்நேரத்திலும் கோகலேயைக் காணச் செல்லலாம்; தம் சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளலாம். அவர் பிள்ளைகளிடம் அன்புடன் பேசுவார்; அவர்கள்

மனங் களிக்குமாறு, சந்தேகங்களை நிவர்த்திப்பார். அவ்வவ்வேளைகளில் அவர்கள் குறைகளை நீக்குவார். புத்திக் கூர்மையுள்ள மாணவர்களிடம் அவருக்கு அதிக அன்பு உண்டு. இங்ஙனம் ஓர் ஆசிரியர் இருந்தால், அவரைத் தெய்வமென மாணவர் போற்றத் தடையென்ன?

தமது கல்லூரியை நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்பது கோகலேயின் விருப்பம். அதற்காக அவர் பலரைப் பொருளுதவி செய்யவேண்டினார். யாவரும் அவரது உழைப்புக்கு மெச்சி, உதவி செய்தனர். திரண்ட பொருள் சேர்ந்தது. முதலில் கோகலே, வித்தியா சங்கம் பட்டிருந்த கடன்களை ஒழித்தார்; பிறகு, கல்லூரிக்குப் புதிய கட்டடம் கட்டத் துணிந்தார். மூன்று வருடங்களில் கட்டட வேலை முடிந்தது. கோகலே பெரும்புகழ் பெற்றார். அவரது உழைப்பை யாவரும் போற்றினர்.

தக்ஷிண வித்தியா சங்கத்தின் சார்பாக, அதன் அங்கத்தினர்கள் மகாராட்டா கேசரி என்ற இரு பத்திரிகைகளை நடத்தி வந்தார்கள். பின்னர், சங்க அங்கத்தினரான அகர்கார் என்பவர் ஸுதாரக் என்ற பத்திரிகை ஒன்றைப் புதிதாக ஏற்படுத்தினார். அதில் ஆங்கில பாஷையிலும் மகாராஷ்டிர பாஷையிலும் செய்திகள் எழுதப்பட்டு வந்தன. ஆங்கில வியாசங்களைக் கோகலே எழுதி வந்தார். அவர், பெரும்பாலும் தேசத்தைப் பற்றிய விஷயங்களையே தம் வியாசங்களில் எழுதி வந்தார்.

3. சர்வ ஜானிக சபை

பூனவில் சர்வஜானிக சபை என்ற சங்கம் ஒன்று ஏற்பட்டிருந்தது. அதில் மகாராஷ்டிர தலைவர் பலர் அங்கத்தினராக இருந்தனர். அச்சங்கத்தின் கொள்கைகள் தேச நலத்தைப் பற்றியனவே. அஃது அக்காலத்து அரசாட்சியையும் தேச நிலையையும் நன்கு ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தது. குடிகளிடம் குற்றம் காணப்பட்டால், குடிகளைத் திருத்தி வந்தது; அரசாங்கத்தாரிடம் குறைகள் காணப்பட்டால், அவற்றைத் தெளிவாக அரசாங்கத்தாருக்கு விளக்கி, அவற்றைப் போக்கும். அச்சபைக்கு அரசாங்கத்தார் அதிக கௌரவம் காட்டி வந்தனர்.

அதன் தலைவர் பம்பாய் ஐகோர்ட்டு நீதிபதியான மகாதேவ கோவிந்தரானடே என்பவர். சங்கக் காரிய தரிசிகள் இருவர். அவர்களில் ஒருவர் நீங்கவே, வேறொருவரை நியமிக்க வேண்டியதாயிற்று .யாவரும் கோகலேயையே அப்பதவிக்குச் சிபாரிசு செய்தனர். இரானடே கோகலேயை அழைத்துப் பரீட்சை செய்தார்; அவர் காரியதரிசியாக இருக்கக் கூடிய யோக்கியதை உடையவர் என்பதை அறிந்தார்; உடனே அவரைச் சங்கக் காரிய தரிசிகளில் ஒருவ-ராக்கினார்; அன்று முதல் அவரைத் தமது சிஷ்ய-ராகவும் கொண்டார். கோகலே இரானடேயினிடம் பயபக்தியோடு நடந்துகொண்டார்; அவரிடம் பல விஷயங்களைக் கற்றார். பன்னிரண்டு வருட காலம் கோகலே இரானடேயின் சீடராக இருந்து பெருமை பெற்றார்.

கோகலே காரியதரிசியாக இருக்கையில் சபை மிக்க உன்னத நிலையை அடைந்தது. பொது ஜன விஷயங்களைக் கண்டு ஆலோசித்து, துரைத்தனத்தாருக்கு ஒழுங்கான மனுக்களைக் கோகலே எழுதி வந்தார். அவை அரசாங்கத்தார் மனத்தை இளகச் செய்யும் நிலையில் இருந்தன. அரசாங்கத்தார் அம்மனுக்களுக்குத் தக்க பதிலும் அளித்து வந்தனர்.

இரானடேயின் சீடரான கோகலே, உண்மையானதும் ஒழுங்கானதுமான வழியில் உழைத்தார்; ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளைப் படித்து வந்தார்; சர்க்கார் வெளியிடும் அறிக்கைகளைப் படித்து, அரசாங்க நிலையை நன்ருக அறிந்திருந்தார்; தேசத்தின் நன்மைக்குத் தியாகம், அன்பு, பிரதி பலன் கருதாச் செயல் ஆகிய இவற்றைத் தம்மிடத்தில் வளர்த்துக்கொண்டார். இத்தகைய உத்தமக் குணங்களாலேயே அவர் தமது ஆசிரியரான இரானடேயைவிட மேலான நிலையையும் அழியாப் புகழையும் பெற்ருர்.

கோகலே இவ்வாறு சங்கத்தில் இரவும் பகலும் உழைத்து வருகையில், 1896-ஆம் ஆண்டில் திலகர் சங்கத்தில் சேர்ந்தார். பின்னர் ஏற்பட்ட குழப்பத்தால் கோகலே தமது பதவியை ராஜிநாமா செய்தார். உடனே அவர், தக்ஷிண சபை என்ற சங்கத்தை ஸ்தாபித்தார். அஃது இன்னும் உயிர் பெற்று, தேச நன்மைக்காக உழைத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

4. கோகலேயும் கமிஷன்களும்

1896-ஆம் ஆண்டில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் ஒரு கமிஷனை ஏற்படுத்தினர். அதற்கு வெல்பி

கமிஷன் என்பது பெயர். இந்தியா அரசாங்கம், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாரால் வகிக்கப்பட வேண்டிய செலவை யாதேனும் வகித்து வருகின்றதாவென்றும், அவ்வாறாயின், இந்திய அரசாங்கத்தினிடம் இருந்து இப்பாரத்தை எப்படி நீக்கலாம் என்றும், இந்தியாவின் பண நிலை எப்படி இருக்கிறது என்றும், மாகாண அரசாங்கம் ஒவ்வொரு வருடமும் இந்திய அரசாங்கத்துக்குக் கொடுத்து வரும் பணத்தொகை நியாயமா அல்லவா என்றும் விசாரிக்கவே வெல்பி கமிஷன் ஏற்பட்டது.

டெக்கான் சபையின் பிரதி நிதியாகக் கோகலே இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார்; வெல்பி கமிஷனுக்கு முன்னால் தமது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார். அவர் தம் கருத்துகளை விவரமாக எழுதிக் கொடுத்தார். கமிஷன் அங்கத்தினர்கள் அவரைப் பல கேள்விகள் கேட்டார்கள். அவற்றிற்கு ஏற்றவாறு கோகலே விடையளித்தார்; இந்தியாவின் எளிய நிலையையும், பணக் கஷ்டத்தையும் தெளிவாக விளக்கினார். அவரது விரிவுரையைக் கேட்ட கமிஷன் அங்கத்தினர்கள் அவரைப் பல கேள்விகள் கேட்டார்கள். அவற்றிற்கு ஏற்றவாறு கோகலே விடை அளித்தார். இந்தியாவின் எளிய நிலையையும், பணக் கஷ்டத்தையும் தெளிவாக விளக்கினார். அவரது விரிவுரையைக் கமிஷன் அங்கத்தினர்கள் உருக்கமாகக் கேட்டார்கள். அது முதல் அவரது புகழ் இங்கிலாந்தில் பரவியது.

கோகலே இங்கிலாந்தில் இருக்கையில் பூனாவில் பிளேக்கு என்ற தொத்து நோய் பரவி, ஜனங்களைக்

கொன்று வந்தது. அதற்கு முன் அத்தகைய வியாதி இந்தியாவில் உண்டாகவில்லை. அரசாங்கத்தாரும் குடிகளும் பயந்தார்கள். பிளேக்கைத் தடுக்க அரசாங்கத்தார் முயன்றனர். அப்போது ஜனங்கள் அரசாங்கத்தார்மீது சினங்கொண்டு, அநியாயமாய் இரண்டு ஆங்கில உத்தியோகஸ்தர்களைக் கொலை செய்துவிட்டார்கள்.

இச்செய்தி இங்கிலாந்துக்கு எட்டியது. கோகலே பிளேக்குக் கமிஷனின் அங்கத்தினராக இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். 'நோய் உண்டானதற்குக் காரணம் என்ன? நோயைப் போக்கச் செய்ய வேண்டிய முயற்சி என்ன?' என்ற இரண்டையும் அவர் கண்டு பிடிக்க வேண்டியவரானார். அவர் பகல் முழுதும் தெருத் தெருவாகச் சென்று, கஷ்டப்படும் ஜனங்களுக்குச் சந்தோஷமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, மருந்து கொடுத்து, அவர்களைத் தேற்றினார். அவர், தம்மைப் போல உழைக்கத் தக்க வாலிபர் பலரை அழைத்துத் தமக்கு உதவி செய்யுமாறு வேண்டினார். அவர்களும் பிளேக்கைத் தொலைக்க முயன்று வந்தார்கள். இவ்வாறு செய்த ஊழியத்தால், நோய் ஒருவாறு ஒழிந்தது. கோகலேயும் வாலிபர்களும் செய்த ஊழியத்தை அரசாங்கத்தார் மனமார அங்கீகரித்து மகிழ்ந்தனர்.

5. கோகலேயும் சபைகளும்

1899-ஆம் ஆண்டில் பம்பாய்ச் சட்ட சபையில் கோகலே அங்கத்தினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1901-ஆம் ஆண்டில் அவர் இந்திய சட்ட சபைக்கு அங்கத்தினராக அனுப்பப்பட்டார். கோகலே

அங்கத்தினராக இருந்த இந்தச் சிறு சபைகளிலும் பல வழிகளில் குடிகளின் நன்மைக்காக உழைத்தார். 1905-ஆம் ஆண்டில் அவர் பம்பாய் முனிசிபாலிடியின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் காலத்தில் முனிசிபாலிடி ஒழுங்காகவே வேலை செய்து, பம்பாய் வாசிகளைக் களிப்பித்தது.

கோகலே பொது விஷயங்களைப்பற்றிப் பலரை ஆலோசித்த பிறகே ஒரு முடிவுக்கு வருவார்; முனிசிபாலிடியின் தலைவராக இருக்கையில், அங்கத்தினரின் ஆலோசனையின்றி எதையும் தாமாகச் செய்யார். இரண்டு வருட காலம் இவ்வேலையில் இருந்து, நீங்கினார்.

அவர், பம்பாய்ச் சட்டசபையில் இருக்கும்போது நில வரிச் சட்டச் சீர்திருத்தம் அங்கத்தினர்களின் முன்பாக ஆலோசனைக்கு வந்தது. அப்போது கோகலே, 'அரசாங்கத்தார் தாமாக ஒரு சட்டத்தை உண்டாக்குவதைவிட, நிலத்தையுடைய பெரிய மனிதர்களையும், பல சங்கங்களையும் கலந்து ஆலோசித்து, சட்டத்தை ஏற்படுத்துவது மேலாகும்,' என்றார். என்றாலும், அரசாங்கம் தானாகவே சட்டத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது.

கோகலே சாகும்வரையில் இந்திய சட்ட சபையில் அங்கத்தினராகவே இருந்தார். அவர் நட்சத்திரங்களுக்கு இடையில் விளங்கும் முழு மதியைப் போலச் சட்ட சபை அங்கத்தினர்களுக்கிடையில் விளங்கினார். அங்கு அவரது ஆலோசனை கவனத்தோடு கேட்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு வருடமும் வரவு செலவுக் கணக்கில் கோகலே தீவிரமாக உழைப்-

பார். கணிதத்தில் அவர் சிறந்த ஞானவான் அல்லவா? அவர் கேட்கும் கேள்விகள் சில வேளைகளில் அரசாங்கத்தாரையே மயக்கும். அவர், சட்ட சபையில் பேசுகையில் ஒவ்வொருவரும் ஆனந்தமாக அவரது உபந்நியாசத்தைக் கேட்பர்.

'இந்தியா வறுமையில் முழுகி இருக்கின்றது. ஆனதால், வரி அதிகமாகவிதிக்கக்கூடாது; செலவைக் குறைக்க வேண்டும்; இந்தியர்களுக்கு அதிகமாக உத்தியோகங்கள் கொடுக்க வேண்டும்; கல்விக்காக அதிக பணம் செலவழிக்கப்பட வேண்டும்; இந்திய கைத்தொழில்கட்கு அரசாங்கம் உதவியும் ஊக்கமும் அளிக்க வேண்டும்; உப்பு வரி குறைக்க வேண்டும்,' என்பனவே அவர் அடிக்கடி சட்டசபையில் வாதிக்கும் விஷயங்கள். இவை, நமது நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு ஏற்றனவே. இவை யாவற்றையும் கவனிக்க முடியவில்லையாயினும், அரசாங்கத்தார் கோகலேயின் விஷயங்களைக் கேட்டு, அவ்வப்போது நன்மைகளைச் செய்து வந்தார்கள்.

6. கோகலேயும் காங்கிரஸ் சபையும்

1904-ஆம் ஆண்டில் கோகலே தக்ஷிண வித்தியா சங்கத்தினின்றும் நீங்கினர். அப்போது கலாசாலை மாணவரும் ஆசிரியரும் மிகவும் வருந்தினர். கோகலேயின் உழைப்பைப்பற்றிப் பல ஆசிரியர் புகழ்ந்து பேசினர். கோகலே அவர்களுக்குத் தமது வந்தனத்தைக் கூறி முடித்தார்.

அக்காலத்தில் காங்கிரஸ் சபை பம்பாயில் பிரசித்தி பெற்றிருந்தது. இந்தியாவின் குறைகளை

நீக்கும்படி அரசாங்தாரிடம் மன்றுடுவதே இதன் முக்கிய நோக்கம். 1905-ஆம் ஆண்டில் காசி நகரில் காங்கிரஸ் மகா சபை கூடியது. அதற்குக் கோகலே தலைமை வகித்தார். இப்பதவி யாவருக்கும் கிடைப்பது அரிது.

கோகலே தமது உபந்நியாசத்தில், 'காங்கிரஸ் சபை தேச முன்னேற்றத்திற்கு உழைப்பது; அதில் இந்திய மக்கள் பூரண நம்பிக்கை வைத்துச் சேர வேண்டும். காங்கிரஸின் நோக்கங்கள் யாவரும் அறிந்தனவே. இந்தியா சிறந்த நாடாக விளங்க வேண்டுமானால், இந்தியரும் அரசாங்கத்தாரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். அரசாங்கத்தார் செலவைக் கூடியவரையில் குறைத்து, மக்கள் நன்மைக்காகப் பணத்தைச் செலவிட வேண்டும். இந்தியர்களுக்கு உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் அளிக்கப்பட வேண்டும்,' என்ற விஷயங்களை விரிவாக எடுத்துப் பேசினார்.

7. கோகலேயும் கல்வியும்

இந்திய சட்ட சபையில் கோகலே அங்கத்தினராக இருக்கையில் கல்விக்காகப் பெரிதும் உழைத்தார். அதற்காக ஒரு சட்டமும் கொண்டுவந்தார். 'நாடெங்கும் பணச் செலவின்றிப் பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க வேண்டும். இதற்கு ஏற்படும் செலவை அரசாங்கத்தார் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்,' என்பது கோகலேயின் விருப்பம். ஆனால், அவரது தீர்மானம் தோற்றுப்போய்விட்டது. ஏனெனில், அப்போது ஆரம்பக் கல்வியை இந்தியாவில் பரப்ப அரசாங்கத்தார் விரும்பவில்லை. என்றாலும், கோகலே மீண்டும் மீண்டும் அத்தீர்மானத்-

தைச் சட்ட சபைக்குக் கொண்டு வந்தார். பல வருடங்களுக்குப் பிறகு அவர் தீர்மானம் நிறைவேறியது.

ஆரம்பக் கல்வி நமது நாட்டிற்கு மிகவும் அவசியமானது. அஃது இல்லாவிடில், ஜனங்கள் தங்கள் அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்ள முடியாது. சொற்ப அறிவாவது பெற ஆரம்பக் கல்வி இருக்கத்தான் வேண்டும். அதுவே மக்களை மேலான நிலைக்குக் கொண்டு வருவது. இன்னும் நமது நாட்டில் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள் எத்தனையோ கோடி மக்கள். பிற நாடுகளில் இந்த மோசம் இல்லை. அதற்காகவே, கோகலே ஆரம்பக் கல்வியை இலவசப் படிப்பாக வைத்தால், ஏழை மக்கள் படித்து நல்ல நிலையை அடைவார்கள் என்ற நல்ல நோக்கத்தோடு பாடு பட்டார். அவர் எண்ணமும் ஈடேறியது.

அரசாங்கத்தாரும் விருப்புடன் பல கலாசாலைகளைத் தங்கள் செலவில் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கோகலேயின் தீர்மானத்தை ஆதரித்து, ஆரம்பக் கல்வி அளித்தது அவர்கள் தங்கள் குடிகள்மீது கொண்டிருந்த அன்பை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆரம்பக் கல்வி, கட்டாயப்படுத்துவதாக இருக்கவேண்டும் என்றே கோகலே வாதாடினார். ஆகவே, அது 'கட்டாய ஆரம்பக் கல்வி' எனப் பெயர் பெற்று, இன்றும் நமது நாட்டில் விளங்குகிறது. அவர் அப்போது கொண்ட உழைப்பின் பயனால்தான் இப்போது எங்குப் பார்த்தாலும் இலவசப் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அநேக ஏழைப் பிள்ளைகள் நன்றாகப் படித்துக் குறைந்த பட்சம் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

8. தென்னாப்பிரிக்காவில் கோகலே

பல இந்தியர்கள் உத்தியோக விஷயமாய்த் தென் ஆப்பிரிக்காவில் வசித்து வந்தார்கள். ஏழை இந்தியர்கள் கூலிக்காரர்களாக இருந்தார்கள். இந்திய வியாபாரிகளுள் பலர் அங்கு வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் அங்கு வாழ்ந்து வருகையில் அங்கு இருந்த வெள்ளையர்கள் இவர்களை அவமரியாதையாக நடத்தினார்கள். 'இந்தியர்கள் கறுப்பு மனிதர்கள்; அவர்கள் படிப்பில்லாதவர்கள்; அறிவற்றவர்கள்; வேலைக்காரர்கள்,' என்ற தப்பெண்ணங்களைக்கொண்டு, வெள்ளையர் கேவலமாக இந்தியர்களை நடத்தினர். இந்திய வியாபாரிகள் வியாபாரம் செய்ய அரசாங்கத்தார் அனுமதி கொடுக்கவில்லை. வண்டிகளில் இந்தியர் ஏறலாகாது. குறிப்பிட்ட இடங்களில்தான் இந்தியர் வசிக்க வேண்டும். இந்தியப் பிள்ளைகள் ஐரோப்பியப் பள்ளியில் படிக்கக் கூடாது. இவை போன்ற பல கட்டுப்பாடுகள் இந்தியரைத் துன்பப்படுத்தின.

இத்துன்பங்களைக் கண்ட இந்திய கனவான்களுள் பலர் அரசாங்கத்தார் அக்கிரமங்களைத் தடுக்க முயன்றனர். அவர்களில் பலர் சிறை செய்யப்பட்டனர். அவர்களில் ஒருவர் காந்தியடிகள்.

ஆப்பிரிக்காவில் இந்தியர் படுந்துன்பம் இந்தியாவுக்கு எட்டியது. இந்தியர் மனம் கொதித்தது. கோகலே வெறி கொண்டார். உடனே அவர் தம் உடல் நலத்தையும் கவனிக்காமல், தென் ஆப்பிரிக்காவுக்குப் பிரயாணமானார்; ஆப்பிரிக்காவை அடைந்து, அந்நாட்டு மந்திரிகளைக் கண்டார்; இந்தியர் படுந்

துயரை எடுத்துக் கூறினர். ஆங்காங்கே பல உபந்நியாசங்கள் செய்தார். 'இந்தியர் இவ்வாறு பேசும் சக்தியுள்ளவர்களா!' என்று கோகலேயின் சொற்பெருக்கைக் கேட்ட ஆங்கில கனவான்கள் எண்ணினார்கள். கோகலேயின் விருப்பப்படி இந்தியர் துயரைப் போக்குவதாகத் தென்னாப்பிரிக்கா மந்திரிகள் வாக்குறுதி செய்தார்கள். கோகலே தென்னாப்பிரிக்காவை விட்டு வரும்போது அருமையாகவும் உருக்கமாகவும் பிரசங்கம் செய்தார். இந்தியரை ஒழுங்காக வைத்திருந்தால்தான் ஆங்கிலேயர் நன்னிலையை அடைய முடியும்,' என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துப் பேசினர்.

பின்னர், ஆங்கிலேயரும் இந்தியரும் பின்றொடர, கோகலே அவர்களிடம் விடை பெற்றுத் தென்னாப்பிரிக்காவை விட்டு இந்தியாவுக்கு வந்து சேர்ந்தார். கோகலே இந்தியருக்குச் செய்த தொண்டுதான் என்னே!

9. அந்திய காலம்

கோகலே உள் நாட்டில் வேலை செய்துகொண்டிருக்கையில், அரசாங்கத்தார் ஒரு கமிஷனை ஏற்படுத்தினர். ராஜாங்க உத்தியோகங்களைப்பற்றியும், இந்தியருக்கு எவ்வளவு வரையில் உயர்தர வேலைகள் கொடுக்கலாம் என்பதைப்பற்றியும் விசாரிப்பது அக்கமிஷனுக்குரிய வேலை. அதற்கு இந்தியப் பிரதிநிதியாகக் கோகலே நியமிக்கப்பட்டார்; விஷயங்களைச் செவ்வையாக விளக்கிக் காட்டினர்.

அக்கமிஷன் 1914-ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவைச் சுற்றிவிட்டு, இங்கிலாந்தை அடைந்தது. அப்போது

கோகலே தேக அசௌக்கியமுற்றிருந்ததால், இங்கிலாந்துக்குச் செல்ல அவரால் முடியவில்லை. அவரது உடல் நலத்தைக் கவனித்துக் கமிஷன் அறிக்கையை வெளியிடத் தாமதித்தது. ஆனால், கோகலே—இந்தியத் தாயின் வீர மகனார்—இந்திய சகோதரர்களுக்கு இரவும் பகலும் உழைத்த உத்தமர்—1915-ஆம் வருடம் பிப்ரவரி மாதம் 19-ஆந் தேதி விண்ணக வாழ்வை மருவினார். கமிஷன் அவர் கருத்தையே அறிக்கையாக வெளியிட்டது.

10. உழைப்பும் அருங்குணங்களும்

தக்ஷிண வித்தியா சபையை விட்டு நீங்கிய பிறகு, கோகலே 1905-ஆம் வருடம் பூனா நகரில் இந்திய ஊழியர் சங்கம் என்ற சங்கத்தை ஏற்படுத்தினார். அச்சங்கத்தில் சேர்ந்து ஐந்து வருட காலம் ஒருவர் படிக்க வேண்டும். முதல் இரண்டு வருடங்களில் சரித்திரம், சிக்கன சாஸ்திரம், ஜன சுகத்தைப்பற்றிய நூல் முதலியவற்றைப் படிக்க வேண்டும். பின்னர்த் தேச ஊழியம் செய்வதற்கு அனேக இடங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும். இவர்கள் படிப்பு முடிவடைந்ததும் சம்பளம் போட்டுக் கொடுக்கப்படும்.

இந்திய ஊழியர் சங்கத்தின் பக்கத்தில் இரானடே சிக்கன வித்தியாசாலை என்றொரு பாடசாலை இருந்தது. அது தமது ஆசிரியரான இரானடேயின் ஞாபகார்த்தமாகக் கோகலேயால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதை ஸ்தாபிக்கப் பொதுமக்கள் பொருள் உதவி செய்தார்கள். அக்கட்டடத்தை 1910-ஆம் ஆண்டில் பம்பாய்க் கவர்னர் திறந்து வைத்தார்.

1905-ஆம் ஆண்டில் காங்கிரஸில் கிளர்ச்சி ஒன்று உண்டாயிற்று. ஆங்கிலேயரால் அனுப்பப்படும்

சாமான்களை வாங்கக் கூடாதென்று ஒரு கட்சியார் வாதாடினர். மறு கட்சியார், 'அது சரியன்று,' என்றனர். அதனால், இரு கட்சிகள் கிளம்பி விவாதங்கள் ஏற்பட்டன. இவ்விவாதங்களைச் செவ்வைப்படுத்த முயன்றவர் கோகலே. என்றாலும், அவர் இம்முயற்சியில் வெற்றி பெறவில்லை.

கோகலே சிக்கனமாகச் செலவு செய்யக் கூடியவர். அவர் சாதாரண உடைகளையே அணிந்தவர். அவர் கடவுளை வேண்டியதெல்லாம், 'இந்தியா பிற நாடுகளைப்போல் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும்,' என்பதே. அவர் உத்தம ஒழுக்கங்களைக் கொண்டவர்; இந்தியர்களாலும் ஆங்கிலேயர்களாலும் நன்கு மதிக்கப் பெற்றவர்; கால தேச வர்த்தமானத்தை நன்குணர்ந்தவர்; கம்பீரத் தோற்றமுடையவர்; இந்திய மக்கள் யாவரும் ஒற்றுமையோடு வாழ விருப்பங் கொண்டவர்.

கோகலேயின் உழைப்பைக் கண்ட கர்ஸன் பிரபு அவருக்கு ஸி. ஐ. இ. என்னும் பட்டத்தைச் சிபாரிசு செய்தார். அடக்கமே ஆபரணமாகப் பூண்ட கோகலே அப்பட்டத்தைப் பெற மறுத்துவிட்டார். அப்பட்டம் பெற இக்காலத்தில் ஒவ்வொருவர் பொருளை ஆயிரக் கணக்காகச் செலவு செய்கின்றனர். கோகலே, தானாக வந்த பட்டத்தை நிராகரித்துவிட்டார் என்றால், அவரது உத்தமக் குணத்தை என்னென்பது!

தேசபக்தி நிறைந்தவர் கோகலே. ராஜ்ய தந்திரியாகவும் அவர் விளங்கினார். அவரைப்போல் தம் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் நாட்டிற்குச் செலவழித்தவர் மிகச் சிலரே ஆவர். இத்தகைய உத்தமர்கள் அடிக்கடி தோன்றினால், நம் தாய் நாடு விரைவில் நன்னிலையை அடையும்.

VI. பச்சையப்ப முதலியார்

1. பிறப்பும் அடைக்கலம் புகுதலும்

பழைய இந்தியாவில் கன்னன் முதலான கொடையாளிகள் இருந்தார்கள் என்பதை நீங்கள் படித்திருக்கிறீர்கள். தற்கால இந்தியாவில் தென்னுட்டில் சுமார் 200 வருடங்களுக்குமுன் 'தற்காலக் கன்னன்' என்று கூறத் தக்கவாறு பச்சையப்ப முதலியார் என்ற பெரியார் விளக்கமுற்று இருந்தார். அவரது வரலாறும் தரும கைங்கரியமும் தென்னுட்டிற்கே பெருமையைத் தந்தனவாகும்.

முதலியாரின் தந்தையார் பெயர் விசுவநாத முதலியார். தாயார் பெயர் பூச்சியம்மாள். அவர்கள் தங்கள் எளிய வாழ்க்கையைக் காஞ்சிபுரத்தில் நடத்தி வந்தார்கள். அவர்கள் மிகச் சொற்பமான ஆஸ்தியை-யும் சிறிய பழைய குடிசையையும் உடையவர்கள். அகமுடைய வேளாளர் குலத்தைச் சேர்ந்த அவர்-களுக்கு இரண்டு பெண்கள் இருந்தார்கள். மூத்த பெண் சுப்பம்மாள் என்பவள்; இளையவள் பெயர் அச்சம்மாள் என்பது.

பூச்சியம்மாள் வயிற்றில் பச்சையப்ப முதலியார் இருக்கையிலேயே, விசுவநாத முதலியார் காலமானுர். அதனுல், பூச்சியம்மாளும் குழந்தைகளும் நிராதாரவாக விடப்பட்டார்கள். அந்த அம்மையார் தம் இரு பெண்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்னைக்கு

இருபது மைல் தூரத்திலிருக்கும் பெரிய பாளையம் என்ற ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அவ்வூரில் ரெட்டி ராயர் என்ற ஒருவர் இருந்தார். அவர் விசுவநாத முதலியாருக்கு நெருங்கிய நண்பர். அவர் ஒரு சுபேதாருடைய காரியஸ்தர்; மிகவும் நல்லவர்; பரோபகார சிந்தனை உடையவர். அவரே பூச்சியம்மாளையும் அவருடைய பெண்களையும் விசுவநாத முதலியார் இறந்த பிறகு பாதுகாத்து வந்தார். அக்காலத்திலேதான் 1754-ஆம் ஆண்டில் உலகம் போற்றும் பச்சையப்ப முதலியார் பெரிய பாளையத்தில் பிறந்தார்.

ரெட்டி ராயர் பச்சையப்பரையும் சகோதரிகளையும் தாயாராகிய பூச்சியம்மாளையும் அன்போடு கண்காணித்து வந்தார். அவரது அன்பினாலும் ஆதரவாலும் பூச்சியம்மாள் கணவர் இறந்ததை மறந்தார். பச்சையப்பர் ஐந்து வயதை அடைந்தார். அப்போது அவர் தெலுங்கு பாஷையைக் கற்க விடப்பட்டார்.

சில வருடங்களுக்குப் பின்னர் ரெட்டி ராயர் காலமானார். பூச்சியம்மாளுக்கும் அவர் பிள்ளைகட்கும் பெருங்கவலை ஏற்பட்டது. தரும சிந்தையுடைய அப்பெரியார் இறந்த பின்னர்த் தம்மை வைத்து ஆதரிப்பவர் இல்லாததே அவர்கள் துக்கத்திற்குக் காரணமாகும். என்ன செய்வது என்று பூச்சியம்மாள் தயங்கினார். பெரிய பாளையத்தில் இருந்தோர் அவரை ஒருவாறு தேற்றிச் சென்னையில் வசிக்குமாறு கூறினர்.

முன் பின் தெரியாத ஒரு பட்டினத்தில் ஒரு விதவை சிறிய பிள்ளைகளை வைத்துக்கொண்டு பண

உதவியும் இல்லாமல் எவ்வாறு காலங் கழிக்க முடியும்! ஐயோ பாவம்! பூச்சியம்மாள் மனம் அப்போது எப்படி இருந்திருக்கும்! வேறு விதியின்றி அவ்வம்மையார் தம் பிள்ளைகளோடு சென்னையை அடைந்து ஒரு சிறிய வீட்டில் குடியிருந்தார்.

அத்தெருவில் ஒரு சேவகன் இருந்தான். அவன் பௌனி நாராயணப் பிள்ளை என்னும் கனவானுடைய சேகவன். அவன் மிகவும் நல்லவன். பூச்சியம்மாள் துன்பத்தைப் பார்த்த அவன் தன் எஜமானரைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசி, அவர் பூச்சியம்மாளை ஆதரிக்கக் கூடும் என்று சொன்னான்.

உண்மையாகவே நாராயணப் பிள்ளை மிகவும் நல்லவர்; தரும சிந்தை கொண்டவர்; அண்டினவர்களை ஆதரிப்பவர். அப்பெரியார் புகழைக் கூறக் கேட்ட பூச்சியம்மாள் அவரைச் சென்று கண்டார்; தமது பரிதாபமான வரலாற்றைக் கூறினார். நாராயணப் பிள்ளையின் மனம் இளகியது. அவர் பூச்சியம்மாளையும் பிள்ளைகளையும் அன்று முதல் தம் ஆதரவில் வைத்துக்கொண்டார். பூச்சியம்மாளைத் தம் சகோதரியாராகவே பாவித்து வந்தார்.

2. பச்சையப்பர் இளமை

பச்சையப்பர் நாராயணப் பிள்ளை ஆதரவில் வளர்ந்து, உரிய பருவத்தை அடைந்தார். நாராயணப் பிள்ளை ஆங்கிலேயர்களிடம் துவிபாஷியாக இருந்தார். அவரிடம் முதலியார் அன்போடு நடந்துகொண்டார்; அவரது வியாபார தந்திரங்களையும் துவிபாஷியின் வேலைகளையும் சிறிது சிறிதாகக் கற்றுக்கொண்டார்.

அங்ஙனம் அவர் கற்றது பிற்காலத்தில் அவர் அடைந்த உன்னதப் பதவிக்குக் காரணமாகும்.

பச்சையப்பரின் தமக்கைகளுக்கு விவாகம் நடந்தேறியது. அப்பெண்களும் குழந்தைகளைப் பெற்று வளர்த்து வந்தார்கள். சுப்பம்மாள் அய்யம்மாள் என்ற பெண்ணைப் பெற்று வளர்த்து வந்தாள். இந்நிலையில் பச்சையப்பர் பணம் சம்பாதிப்பதில் புகுத்தப்பட்டார்.

பீங்கான் கடையில் ஐரோப்பியர்கள் வந்து சாமான்களை வாங்கிவந்தார்கள். பச்சையப்பர் ஐரோப்பியருக்கும் கடைக்காரருக்கும் துவிபாஷியாக இருந்தார். அவரது நற்குணம் யாவர் மனத்தையும் கவர்ந்தது. முதலியார் துவிபாஷி தொழிலில் பொருள் சேர்க்கலானார். ஆனால், அப்போதே தருமம் அவர் மனத்தில் குடி கொண்டு இருந்தது.

பின்னர், முதலியார் நிக்கல்ஸ் என்ற துரையிடம் துவிபாஷியாக இருந்து, சிறிது பொருள் சம்பாதித்தார். அப்பொருளைப் பௌனி நாராயணப் பிள்ளையிடம் கொடுத்து, அவரது ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றார். அநாதரவாக இருந்த அவரையும் தாய்தமக்கையரையும் ஆதரித்து வளர்த்தவர் அன்றோ அவர்? அவர் பச்சையப்பரின் விசுவாசத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

இவ்வாறு இருக்கையில் முதலியார் மணப் பருவத்தை அடைந்தார்; தமது தமக்கையார் மகளான அய்யம்மாள் என்பவளை மணந்துகொண்டார்; இல்லற வாழ்க்கையைச் செவ்வனே நடத்திவந்தார். அப்போது முதலியார் காஞ்சிபுரத்தில் கோயில் ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்தி, ஆராதனை செய்து வைத்தார். பங்குனி

உத்தரத் திருக்கலியாண மண்டபம் ஒன்றை அவ்விடத்தில் கட்டி வைத்தார்.

3. முதலியாரும் சலீவன் துரையும்

சலீவன் துரை சென்னையில் இருந்த சிவில் உத்தியோகஸ்தர். அவர் முதலியாருக்கு நண்பரானார். அவர் மூலமாக முதலியாருக்கு நல்ல உத்தியோகம் கிடைத்தது. அதற்குமுன் முதலியார் சர்க்கார் மேல்வார நெல் முதலானவைகளை ரொக்கக் குத்தகை எடுக்கும் தொழிலை நடத்தி வந்தார். அதில் நல்ல இலாபம் கிடைத்தது. பின்னர், கம்பெனி சர்க்காருக்கும் நவாப்பு இலாகாவைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் மத்தியில் பல வேலைகளைச் செய்தல் முதலிய தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தார். அதனால், சுமார் 1776-ஆம் ஆண்டில் பெரும்பணக்காரரானார்.

அதன் பிறகே முதலியார் சலீவன் துரையிடம் துவிபாஷியாக இருந்தார். சலீவன் துரை ராஜதந்திர நிபுணர். அவர் சிற்றரசர்களையும் நாடுகளையும் ஒழுங்கு செய்து, இந்தியாவின் அமைதியை உண்டாக்கினவர். அதனால், அவரது புகழ் எங்கும் பரவியது. அத்தகைய துரையிடம் துவிபாஷியாக அமர்ந்த முதலியார் யோகத்தைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ!

1783-ஆம் ஆண்டில் திப்புச் சுல்தானைப் பிடிக்குமாறு வேண்டிய உபாயங்களை எல்லாம் கம்பெனியாருக்குச் சலீவன் துரை கூறினார். அவ்வுபாயங்கள் பச்சையப்பராலேயே சலீவன் துரைக்குத் தோன்றின என்று சொல்லுகின்றனர். எப்படியாயினும், சலீவன்

துரை உயர்ச்சியடைந்தது பச்சையப்பரின் நுண்ணறிவாலும், சமயோசித புத்தியாலுமே என்பது உண்மை.

தஞ்சை, திருச்சி, திருநெல்வேலி என்ற ஜில்லாக்களில் இருந்த ஆங்கில சேனைகளைப் பெருக்கச் சலீவன் துரை உதவியைக் கம்பெனியார் நாடினர். துரை பச்சையப்பர் உதவியை நாடினார். முதலியாரே தென்னாடு சென்று ஜனங்களை ராஜ விசுவாசிகளாக இருக்கும்படியும், சேனைத் தலைவரை நேசிக்கும்படியும் கூறி, திரண்ட சேனையைச் சேர்த்தார். அதனால், சலீவன் துரை, கம்பெனியார் அன்பிற்குப் பாத்திரரானார்.

தஞ்சாவூர் அரசர் ஆங்கிலக் கம்பெனியாருக்கு வருடந்தோறும் கப்பம் செலுத்தி வந்தார். அந்தத் தொகையை அவர் ஒரேவித நாணயங்களாகத் தராமல், உண்டியல்களாகவும் பூவராகன்களாகவும் கொடுத்து வந்தார். அதனால், கம்பெனியாருக்குச் சவுகரியக் குறைவு ஏற்பட்டது.

முதலியார் அதற்கு ஓர் ஏற்பாடு செய்தார்: அவர், தென்னாட்டுப் பல வித நாணயங்களை வட்டந் தள்ளி வாங்கிக்கொண்டு, அவைகட்குப் பதிலாகப் பூவராகன்களும் பட்டினத்து உண்டியல்களும் கொடுத்து வந்தார். இவ்வேலையால், முதலியார் நல்ல இலாபம் பெற்றார்; அத்தொகையைத் தமது போஷகரான நாராயணப் பிள்ளைக்கு அவ்வப்போது அனுப்பி வந்தார். இவ்வாறு திரண்ட பொருள் சேர்த்துப் பச்சையப்பர் தஞ்சாவூரில் தமது பெரிய மெத்தை வீட்டில் பெரும்புகழுடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

பச்சையப்பர் சிறந்த குணங்களை உடையவர். வஞ்சனை, பொறுமை முதலிய துர்க்குணங்கள் அவரிடம் கிடையா. பிறர் பொருளுக்கு அவர் ஆசை வைத்தவர் அல்லர்; ஒருவருக்கும் கெடுதி நினைக்காதவர்; உள் ஒன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசாத உத்தமர். அளவுகடந்த செல்வத்தை அனுபவிக்கையிலும் அவர் கல்வி கேள்விகளிலும், கடவுள் பக்தியிலும், தான தருமங்களிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். அவர் சிவ பக்தியில் சிறந்த மகான்.

அப்பெரியார் நல்ல வழியில் பொருளைச் சம்பாதித்தனரே அல்லாமல், ஒருவரை மோசம் செய்து சம்பாதித்தவர் அல்லர். தமது பொருளில் பெரும்பாகத்தைத் தருமஸ்தாபனங்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் கொடுத்து வந்தார். அவர் மனச் சாட்சிக்கு விரோதமான காரியம் எதையும் செய்யத் துணியாத தூய்மையாளர்.

4. கடவுள் பக்தியும் அடியார் நட்பும்

பச்சையப்பர் அய்யம்மாளை மணந்துகொண்டார் என்று முன் படித்தீர்கள் அல்லவா? அவர்களுக்குப் பிள்ளை உண்டாகவில்லை. ஆதலால், முதலியார் இரண்டாவது மணம் செய்துகொள்ள விரும்பினர். வேதாரணியம் என்ற சிவ க்ஷேத்திரத்தில் சோழிய வேளாளர் குலப்பெண் ஒருத்தியை மணந்தார். அவள் பெயர் பழனியாயி என்பது. இரண்டு மனைவிகளுடனே முதலியார் இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தி வந்தார்.

முதலியார் சிறந்த பக்தர் என்று சொன்னோம் அல்லவா? அவர் காசியிலும், தமிழ் நாட்டில் பல

இடங்களிலும் பல வகைப்பட்ட கட்டடங்களையும், சத்திரங்களையும் கட்டினார்; கோவில் பூசைகளைக் குறைவறச் செய்வித்தார். அதனால் அவர் புகழ் இந்தியா முழுவதும் பரவியது.

செல்வம் மிகுந்திருந்த காலத்தில், முதலியார் ஞானத்திலும் சிறந்திருந்தது வியக்கத் தக்கதே. சிலர் பணம் இருந்தால், கடவுளை மறந்துவிடுவர்; சொல்வன அறிந்து சொல்லார்; சுற்றமும் துணையும் நோக்கார்; பல கெட்ட காரியங்களைச் செய்வர். ஆனால், முதலியாரோ, நற்செயல்களைச் செய்து, அழியாப் புகழ் பெற்றார்.

முதலியார் தேவார திருவாசகங்களை எந்நேரமும் படித்துக்கொண்டிருந்தார். பண்ணோடு பாடல்களைப் பாடுவதில் முதலியார் பெருவிருப்பங் கொண்டவர். சங்கீதத்தில் அவர் அதிகப் பற்று வைத்திருந்தார். வீணை வாசிப்பதிலும் அவர் வல்லவர் என்று சொல்லு-கிறார்கள். சைவ புராண காலக்ஷேபங்களை அடிக்கடி கேட்டு வருவார். உண்மையான பக்தி விசுவாசத்துடன் சைவாகம புராணங்களை வாசிப்பார்.

அடியார்களை முதலியார் பெரிதும் ஆதரித்தார். அவர்களுக்குச் சாலைகளிலும் க்ஷேத்திரங்களிலும் அன்ன சத்திரங்கள் கட்டினார். தம் மாளிகையை நோக்கி வரும் அடியார்கள் எத்தனை பேர் ஆனாலும், இல்லை என்னாமல் அன்னம் அளித்து வந்தார். அடியார்கள் முதலியாரின் கடவுள் பக்தியையும் தரும சிந்தையையும் எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தார்கள்.

5. அந்திய காலம்

தஞ்சையில் அமர சிங்கு மகாராஜா பட்டத்தை அடைந்தபோது முதலியார் அங்கு இருந்தார். பின்னர் ஒரு முறை அவர் சென்னைக்குச் சென்றார். அப்போது கவர்னர் முதலியாரை வரவழைத்து, 'தஞ்சை ராஜா கட்ட வேண்டிய தொகை சரியாக வந்து சேர்வதில்லை. தாங்கள் முன்னின்று சாகுபடி வருமானங்கள் எல்லா-வற்றையும் ஏற்றுக்கொண்டு துரைத்தனத்தாருக்குப் பணத்தை ஒழுங்காகக் கட்டி வர வேண்டும்,' என்று கேட்டுக்கொண்டார். முதலியார், 'முடியாது,' என்றார்.

அதனால், கவர்னர் ஒரு துரையைப் பச்சையப்ப-ருடன் தஞ்சைக்கு அனுப்பி, விவகாரங்களை ஒழுங்கு செய்து வரும்படி ஏற்பாடு செய்தார். தஞ்சாவூர் ராஜா அரசாங்கத்தாருக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டி இருந்தது. அந்தத் தொகையைக் கொடுக்கச் சக்தி இல்லாமல் ராஜா விழித்தார். அப்போது காருணிய வள்ளலான பச்சையப்பர் இலக்ஷம் வராகன் ராஜாவுக்-குக் கடன் கொடுத்து உதவினர். உடனே ராஜா, அரசாங்கத்தாருக்குச் சேரவேண்டிய கடனைத் தீர்த்து-விட்டார்.

முதலியார் தஞ்சையில் இருக்கையில் பணத்தை வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்து வந்தார். அவரல்லாமல், வேறு இருவர் தஞ்சையில் அதிக வட்டிக்குப் பணம் கொடுத்துக் குடிகளைத் துன்புறுத்தி வந்தனர். அதைக் கேள்வியுற்ற சென்னைத் துரைத்தனத்தார்கள் அந்தத் துவிபாஷிகளைத் தஞ்சையில் இருந்து சென்னைக்கு வரும்படி கண்டிப்பான கட்டளை விடுத்தார்கள்

அதனால், முதலியாரும் சென்னை செல்ல நேர்ந்தது. ஆனால், முதலியார் மற்ற இருவரைப்போல அநியாய வட்டி வாங்கியவர் அல்லர் என்பது அரசாங்கத்தாருக்குச் சீக்கிரத்தில் தெரிந்தது.

முதலியார் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சிதம்பரம் நடராஜப் பெருமானுக்குப் புதிதாய் இரதம் செய்வித்துப் பிரமோற்சவம் நடத்தினார்; ஆனித் திருமஞ்சனம் முதலிய திருவிழாக்களைக் குறைவறச் செய்து முடித்தார்.

1792-ஆம் ஆண்டில் முதலியாருக்குப் பாரிசவாயு உபத்திரவம் உண்டாயிற்று. அதில் இருந்து அவர் உடல் நாளுக்கு நாள் பலவீனம் அடைந்தது. அவர் இடம் மாறியிருக்க விருப்பங்கொண்டு, கும்பகோணம் சென்றார். அங்கு ஒரு சத்திரத்தைக் கட்ட ஆரம்பித்தார். நோய் அவரை அங்கும் வருத்தத் தலைப்பட்டது. தமது காலம் விரைவில் முடிந்துவிடுமோ என்றெண்ணி, அவர் 1794-ஆம் வருடம் மார்ச்சு மாதம் 22-ஆம் தேதி தமது மரணசாசனத்தை எழுதி முடித்தார்.

பின்னர், முதலியார் திருவையாறு என்னும் திருப்பதிக்குச் சென்றார். அப்பதி தஞ்சாவூருக்கு வடமேற்கே ஏழு மைல் தூரத்தில் உள்ளது. அங்கிருக்கும் சிவபெருமான் பெயர் பஞ்சநாதர் என்பது. அந்தப்பதி காசியைவிடச் சிறந்தது என்பது நூல்களின் கருத்து. அந்தத் தலத்தில் பச்சையப்பர் 1794-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 31-ஆம் தேதி சிவ பதவி அடைந்தார்.

6. தரும ஸ்தாபனங்கள்

பச்சையப்ப முதலியாருடைய திரண்ட செல்வம் அவர் கருத்துப்படி பல பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. கோவில்களுக்கும், சத்திரங்களுக்கும் சிறிது பொருள் கொடுக்கப்பட்டது. காசியின் கோவிலுக்குச் சிறிது பொருள் கொடுக்கப்பட்டது. மீதியைக் கல்வி அபிவிருத்திக்குச் செலவழிக்கத் தீர்மானமாயிற்று.

முதலியாரது சொத்தை அவர் பிரியப்படி இங்ஙனம் செய்தவர் ஜார்ஜ் நார்ட்டன் துரை என்பார். அவரது பணத்தைத் தக்க முறையில் செலவழிக்கத் தரும கர்த்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் ஒன்று கூடிச் சென்னை, காஞ்சீ புரம், சிதம்பரம் என்ற மூன்று இடங்களிலும் கல்விச் சாலைகளை ஏற்படுத்த விரும்பினார்கள்.

1846-ஆம் வருடம் அக்டோபர் மாதம் 2-ஆம் தேதி மாலை அவர்கள் கூட்டம் கூடினார்கள். பச்சையப்பர் புகழை வாழ்த்தி, அவரது தருமம் என்றும் நிலை பெற்று இருக்கும்படி கடவுளைப் போற்றினார்கள். பிறகு, அவர்கள் கல்விக் கட்டடம் கட்ட வேண்டிய இடத்தை அடைந்தார்கள். அங்கு அஸ்திவாரக் கல்லை ஜார்ஜ் நார்ட்டன் துரை மகனார் நாட்டினார். அவரே பச்சைப்பர் வித்தியா சாலைக்குத் தலைவராக இருந்தவர். அஸ்திவாரக் கல் நாட்டிய பின்னர், நார்ட்டன் துரை மகனார் பச்சையப்பரின் வாலாற்றைப் பற்றியும், அவரது தருமத்தைப் பற்றியும் நீண்டதோர் உபந்நியாசம் செய்தார்.

பச்சையப்பன் காலேஜ் என்று சென்னைச் சீனக் கடை வீதியில் பெரியதொரு கட்டடம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றதை யாவரும் அறிவர். அதுவே, நார்ட்டன் துரை மகனார் முயற்சியால் கட்டப்பட்டது. அக்கட்டடம் $3\frac{1}{2}$ வருடத்துக்குள் கட்டப்பட்டது. இருபதடி ஆழத்தில் அஸ்திவாரம் போடப்பட்டது. மேல் மாடியில் பெரிய சபா மண்டபம் ஒன்றும் கட்டப்பட்டது. பிள்ளைகள் படிக்கத் தக்க வகுப்பு அறைகள் கட்டப்பட்டன.

1850-ஆம் வருடம் மார்ச்சு மாதம் 20-ஆம் தேதி பச்சையப்பன் கலாசாலைப் பிரவேசம் நடந்தது. அப்போது சென்னைக் கவர்னராக இருந்த ஸர். ஹென்றி பாட்டிஞ்சர் என்பவர் கலாசாலையைத் திறந்து வைத்தார். அவ்வேளை ஜார்ஜ் நார்ட்டன் துரையவர்கள் நீண்டதோர் உபந்நியாசம் செய்தார். யாவரும் பச்சையப்பரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர். பச்சையப்பன் கலாசாலை மண்டபத்தில், அவரது திருவுருவப் படம் மாட்டி வைக்கப்பட்டிருப்பதை இன்றும் கண்டு களிக்கலாம்.

முதன் முதலில் பச்சையப்பன் உயர்தரக் கலாசாலை ஏற்படுத்தப்பட்டது. பின்னர், அதன் அடித்தர வகுப்புகள் கோவிந்த நாயகர் பிரைமரிப் பாடசாலை என்ற பெயரோடு வேறுபடுத்தப்பட்டன. பச்சையப்பன் உயர்தரக் கலாசாலையின் முதல் தலைமை ஆசிரியர் மிஸ்டர். பேஸில் லவரி என்ற துரை மகனார். 1880-ஆம் ஆண்டில் மிஸ்டர். டி. எம். குருக்ஷாங்கு என்பவர் தலைமை ஆசிரியராக அமர்ந்தார் அவர் எப். ஏ. வகுப்புகளைக் கலாசாலையில் உண்டாக்-

கினர். 1889-ஆம் ஆண்டில் மிஸ்டர். ஜான் ஆடம் என்பவர் தலைமை ஆசிரியரானர். அவர் காலத்தில் பி. ஏ. வகுப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அன்று முதல் பச்சையப்பன் கல்லூரி மிகவும் உன்னத நிலையில் இருந்து வருகிறது.

1896-ஆம் ஆண்டில் ஒரு போஜனசாலை ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதன் பெயர் ஸ்ரீ ராமானுஜ போஜன சாலை என்பது. 1914-ஆம் ஆண்டில் டவடன் அவுஸில் ஒரு போஜன சாலை ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதற்குக் காரண பூதர்களாக இருந்தவர்கள் அன்னிபெஸண்டு அம்மையாரும் ஸர். சி. பி. இராமசாமி ஐயருமே ஆவார்கள். பின்னர்ச் சில வருடங்களுக்கு முன் சேத்துப்பட்டில் ஒரு பெரிய போஜன சாலை அமைக்கப்பட்டது. அக்கட்டடம் கட்ட அரசாங்கத்தார் 30 ஏகர் நிலத்தை விட்டனர். கட்டடம் அழகாகவும் சுகாதாரத்திற்கு ஏற்றதாகவும் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

1846-ஆம் ஆண்டில் காஞ்சீபுரத்தில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் பச்சையப்பர் பெயரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1866-ஆம் ஆண்டில் அப்பாடசாலை உயர்தரக் கலாசாலையாக உயர்த்தப்பட்டது. அன்று முதல் இன்றுவரை அக்கலாசாலை உன்னத நிலையில் நடந்து வருகிறது.

1850-ஆம் ஆண்டில் சிதம்பரத்தில் சிறிய பள்ளிக்கூடம் ஒன்று முதலியார் பெயரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1869-ஆம் ஆண்டில் அஃது உயர்தரக் கலாசாலையாக மாற்றப்பட்டுச் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கி வருகிறது.

இவ்வாறு, ஓங்கிய புகழுடன் வாழ்ந்த பச்சை-யப்ப முதலியாருடைய திரண்ட பொருள் தர்ம-விஷயங்களுக்காகச் செலவழிக்கப்பட்டது. தர்ம-கர்த்தர்கள் ஒழுங்காகத் தங்கள் கடமைகளை நடத்தி வருகிறார்கள். பச்சையப்ப முதலியாரின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு, எத்தனையோ மாணவர்கள் பெரும் பட்டங்களைப் பெறுகிறார்கள். பச்சையப்பர் தருமத்-தால் எத்தனையோ உபாத்தியாயர்கள் உயிர் பிழைக்-கிறார்கள். அவரை வாழ்த்தாத நாவில்லை; நினையாத நெஞ்சில்லை. என்னே பச்சையப்பர் பெற்ற புகழ்!

ஈசுவர சந்திர வித்தியா சாகரர்

1. இளமையும் கல்வியும்

வங்காளத்தில் தோன்றிய சீர்திருத்த வள்ளல் இராஜாராம் மோகனராய் காலத்திற்குப் பின்னர், அந்நாட்டில் தோன்றிய பெரியார்களுள் ஈசுவர சந்திரர் மிக முக்கியமானவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் இந்தியா முழுவதும் புகழக்கூடிய நிலையில் இருந்த உத்தமர்கள், இராஜாராம் மோகன ராயர், கேசவ சந்திர சேனர், ஈசுவர சந்திர வித்தியா சாகரர் என்பவர்கள்.

ஈசுவர சந்திர வித்தியாசாகரர் நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அவரது குடும்பம் பானர்ஜீ பிராமண வமிசத்தைச் சேர்ந்ததாகும். அக்குடும்பம் உயர்ந்தது. எனினும், அக்குடும்பம் ஏழ்மையில் மூழ்கித் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தது. பானர்ஜீ வமிசத்தினர் நெடுநாளாய்ப் பானமலிப்பூரில் வசித்துக்கொண்டிருந்தனர். எனினும், ஒரு நூற்றுண்டுக்கு முன், கல்கத்தாவுக்கு மேற்கே 52 மைல் தூரத்திலுள்ள பிரிஸிங்கா என்னுங் கிராமத்தில் ஒரு சில பானர்ஜீக்கள் வந்து குடியேறினார்கள்.

பிரிஸிங்காவில் வந்து குடியேறிய பானர்ஜீக்களுள் தாகூர் தாஸ் பானர்ஜீ என்பவர் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அந்தக் காலத்தில் ஆங்கிலம் படித்துக்கொண்டவர் ஆவர். அவர், தமது 23-ஆம் வயதில் பகவதி தேவியார்

என்னும் பெண்மணியை மணந்துகொண்டு, தமக்குக் கிடைத்த சொற்ப வருவாயைக் கொண்டு இல்லறத்தைச் சிறப்பாக நடத்திக்கொண்டு வந்தார். குடும்பத்தை நடத்தும் கஷ்டம் அவருக்கு அதிகமாயிருந்ததால், வறுமை அவரை அதிகமாய் வாட்டி வந்தது.

ஒருவாறு அவர் பிரிஸிங்காவில் வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு வருகையில், 1820-ஆம் ஆண்டு ஸெப்டம்பர் மாதம் 26-ஆந்தேதி ஈசுவர சந்திரர் அவருக்கு முதற் குமாரராகத் தோன்றினர். ஈசுவர சந்திரர் பிறந்த போது, தாகூர் தாஸ் பானர்ஜீயும், பகவதி தேவியும் வறுமைக் கடலில் ஆழ்ந்து, கரை ஏற வழி தெரியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தனர். தாகூர் தாஸர் பல சமயங்களில் உண்ண உணவு கிடைக்காமல் பட்டினி கிடந்திருக்கிறார்.

ஈசுவர சந்திரர் பிறந்த போது அந்தக் குடும்பம் வறுமைக்குள் ஆழ்ந்து கிடந்தபோதிலும் நாளடைவில் உணவுப் பஞ்சம் அக்குடும்பத்தை விட்டு நீங்கியது. ஈசுவர சந்திரரும் வளர்ந்து ஐந்தாம் பிராயத்தை அடைந்தார். அது சமயம் அவரை, அவர் தந்தையார் பிரிஸிங்காவிலுள்ள ஆரம்பப் பாடசாலையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தனர். வங்காள மொழியைக் காளிகாந்த சத்தோபாத்தியாயர் என்பவர் ஈசுவர சந்திரருக்குக் கற்பித்துக் கொடுத்தார். அவர் அவ்வளவு சிறு வயதிலேயே படிப்பில் காட்டிய திறமையானது, பிற்காலத்தில் அவர் பெருங்கீர்த்தி வாய்ந்தவராகக்கூடும் என்பதை விளக்கிக் காட்டக்கூடியதாயிருந்தது. அந்த வங்காளிப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஈசுவர சந்திரர் மூன்றாண்டு படித்தார்.

அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் அவர் தம் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்று முடித்ததும் அவரை ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று அவர் தந்தையார் விரும்பினார். வங்காளிப் பள்ளிக்கூடத்தில் அவரது அறிவுக் கூர்மையைக் கண்டு, "கல்கத்தாவி-லுள்ள நல்ல ஓர் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஈசுவர-ரைச் சேர்த்து, நல்ல முறையில் இங்கிலீஷ் மொழி-யைக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும்," என்று கூறி-னார்கள். தம் குமாரர் ஆங்கிலம் படித்துப் புகழ் பெற வேண்டுமென்பது பகவதி தேவியாருக்கும் விருப்-பமாயிருந்தது.

ஈசுவர சந்திரர் ஒன்பதாம் பிராயத்தை அடைந்-ததும், அவரைத் தாகூர் தாஸ் பானர்ஜீ இங்கிலீஷ் கற்றுக் கொடுப்பதற்காகக் கல்கத்தாவுக்கு அழைத்-துக்கொண்டு போனார். அங்கு அது பொழுது பெரிய கலாசாலையாக இருந்த ஹிந்து கலாசாலையில் ஈசுவர சந்திரரைச் சேர்க்க வேண்டுமென்று தாகூர் தாஸ் விரும்பினாரெனினும், மூன்று மாத காலம் வரை அவ்வாறு செய்ய அவரால் முடியவில்லை. சில நாள் வரை அருகிலிருந்த சிறியதொரு பள்ளிக்கூடத்தில் ஈசுவர சந்திரர் படிக்க விடப்பட்டார். பின்னர், தாகூர் தாஸ் ஹிந்து காலேஜில் மிகுந்த பிரயாசையின்மீது ஈசுவர சந்திரரைச் சேர்த்தார். அந்தக் கலாசாலையில் அவர் காட்டிய திறமையைக்கண்டு ஆசிரியர் அனைவரும் வியப்புற்றனர். பாடங்களைப் படிப்பதிலும், ஒழுங்-காய் ஒப்பித்து, படித்தவைகளை ஞாபகம் வைத்துக்-கொண்டு நடந்துகொள்ளுவதிலும் ஈசுவர சந்திரர் முதல் மாணவராயிருந்தார்.

அந்தக் கலாசாலையில் சேர்ந்த மூன்றாண்டுகளுக்குள் இலக்கணத்தில் அவர் முதன்மையாக நின்று, பரீட்சையில் தேர்ந்து, பரிசுகள் பெற்றார். ஆனால், துரதிர்ஷ்ட வசமாக அந்த ஹிந்து கலாசாலையில் ஆங்கிலம் கற்றுக் கொடுக்கப்படவில்லை. பாடங்களனைத்தும் வெறுஞ்சமஸ்கிருதமேயாகும். ஈசுவர சந்திரர் தம் பதினொரு வயதிற்குள்ளாகச் சமஸ்கிருதத்தில் புலமை பெற்றார். அப்பொழுது அவரது திறமையைக் கண்டு வியக்காதவர்கள் இல்லையென்னலாம். சமஸ்கிருதத்தை வங்காள மொழியில் மொழி பெயர்ப்பதில் அவர் மிகவும் சமர்த்தராக இருந்தார்.

ஈசுவர சந்திரர் தம் பன்னிரண்டாவது வயதில் சமஸ்கிருதம் நன்கு பேசிக்கொண்டிருந்தார்; பதின்மூன்றாவது வயதில் அழகான சமஸ்கிருதக் கவிகள் புனையத் தொடங்கினார். அவர் யாத்த கவிகள் நடையிலும், எதுகை மோனை அமைப்பிலும், மற்றைய எழில்களிலும் சிறந்து விளங்கின. கலாசாலை விடுமுறை நாட்களில் ஈசுவர சந்திரர் தம் கிராமமாகிய பிரிஸிங்காவுக்குப் போவார். அப்போது அவர் பல கவிகள் எழுதுவது உண்டு. கவிகள் அமைத்துச் சிரார்த்த அழைப்பு இதழ்கள் எழுதுவார்.

ஒரு முறை ஈசுவர சந்திரர் பிரிஸிங்கா சென்றிருந்த போது, ஒரு தனிகர் வந்து அவரைக் கண்டு, தமக்கொரு சிரார்த்த அழைப்புச் சுலோகம் எழுதித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். ஈசுவர சந்திரர் அத்தனிகரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, ஒரு சுலோகம் எழுதிக்கொடுத்தார். அந்த விருந்திற்குப் பல வேறிடங்களிலிருந்து வந்திருந்த பண்டிதர்கள்

அந்தச் சுலோகத்தின் அழகைக் கண்டு வியந்து, அதைப் புனைந்தவர் யாரென வினவினார்கள். அந்த விருந்திற்கு இளையவரான ஈசுவர சந்திரரும் சென்றிருந்தார். ஆகையால், விருந்து கொடுத்த அந்தத் தனிகர், அந்தக் கவியை யாத்தவர் ஈசுவர சந்திரரே என்று குறிப்பிட்டுக் காட்டினார். ஈசுவர சந்திரரைக் கண்ட பண்டிதர்களின் ஆச்சரியம் நூறு மடங்காகப் பெருகிவிட்டது. அவர்கள், பதின்மூன்று வயதான பாலர் அவ்வளவு அழகிய கவியை எப்படி எழுதினார் என்பதை நினைந்து வியந்தார்கள். எனவே, அவர்கள் அந்த இளைஞரை அழைத்து, "நீர் இணை இல்லாத பண்டிதராக விளங்க வேண்டும்," என்று ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார்கள்.

2. குடும்ப வேலையும் திருமணமும்

உலகத்தில் கல்வியும் செல்வமும் ஓரிடத்தில் பெரும்பான்மை அமைவதில்லை. கல்வி அமைந்திருக்கும் இடத்தில் செல்வம் இருப்பதில்லை; செல்வமிருக்கும் இடத்தில் கல்வியிருப்பதில்லை. ஈசுவர சந்திரர் தம் இளமைக் காலத்தில் அனுபவித்த கஷ்டங்கள் பல. ஈசுவர சந்திரர் கல்கத்தாவில் இருந்த போது, அவருடன் அவர் தந்தையாரும் சகோதரரும் இருந்து வந்தனர். அவ்விருவருக்கும் தமக்குமாகச் சேர்த்து எல்லாக் காரியங்களையும் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு ஈசுவர சந்திரரையே சார்ந்துவிட்டது.

காலையில் கடைக்குப் போய்ப் பதார்த்த வகைகள் வாங்கி வரவேண்டும்; சமைக்க வேண்டும்; தந்தையார்க்கும் சகோதரர்க்கும் பரிமாற வேண்டும். இவை எல்லாம் ஈசுவர சந்திரர்தாம் செய்து முடித்தல்

வேண்டும். அந்தக்காலத்தில் அடுப்புக்குக் கரிபோட்டு எரிக்கும் வழக்கம்கல்கத்தாவில் இல்லாதபடியால் அவர் தீயணைந்துவிடாமல் இருப்பதற்காக அடுப்பங்கரையிலேயே உட்கார்ந்து பார்த்துக்கொள்ள வேண்டி இருந்தது. அன்றியும் அடுப்புக்கு வேண்டிய கட்டைகளையும் அவரே பிளந்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டியும் வந்தது. இவ்வளவுடன் துணிகளை எல்லாம் வெளுப்பதற்கும் அவர் பின் வாங்குவதில்லை.

அவர் இவ்வளவு வேலைகளைச் செய்துகொண்டு இருந்ததால், எப்போது படித்தார் என்று நீங்கள் ஆச்சரியப்படலாம். அவருக்குப் படிக்க நேரமேது? அவர் ஒரு நிமிஷத்தையேனும் அனுவசியமாகக் கழித்ததே இல்லை. ஈசுவர சந்திரர் எவ்வளவு சமர்த்தராக இருந்தாரோ, அவ்வளக்கவ்வளவு சுறுசுறுப்பு மிகுந்தவராயும் இருந்தார். ஞாபகச் சக்தி அவருக்கு அதிகம். சமையல் செய்துகொண்டே அவர் தம் பாடங்களைப் படித்தார்; எரியாமல் புகைகின்ற அடுப்பை ஊதினார்; அப்போதும் கண்கள் மட்டும் புஸ்தகத்தின்மீதே பதிந்திருந்தன.

ஒவ்வொரு நாளும் அவர் தம் குடும்பக் காரியங்களை எல்லாம் முடித்துக்கொண்டு படுக்கைக்குப் போக இரவு 10 மணி ஆகும். தினசரி இரவில் ஈசுவர சந்திரரின் தந்தையார் தம் உத்தியோக அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு படுக்கப் பன்னிரண்டு மணி ஆகும். ஆகவே, ஈசுவர சந்திரர் படுக்கப் போகும் சமயத்தில் தம்மை எழுப்பிவிடும்படி தம் தந்தையாரை வேண்டிக்கொண்டு படுக்கைக்குச் செல்வது வழக்கம்; அம்மாதிரி இரவு 12 மணிக்கு விழித்துக்கொள்ளும் ஈசுவர சந்திரர்

விடியற்காலை வரை தம் பாடங்களைப் படித்துவிட்டு, வழக்கம்போலக் குடும்ப வேலைகளில் இறங்குவார். எனவே, அவர் உறங்குவது இரண்டு மணி நேரந்தான். மேலும், அவர் கலாசாலைக்குப் போகும் போதும், கலாசாலையிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பும் போதும் தம்முடைய பாடங்களைப் படித்துக் கவனம் செய்துகொண்டே வருவார்.

ஈசுவர சந்திரர் பதின்மூன்றும் வயதை அடைந்த-போது, அவரது புகழ் நாடெங்கும் பரவிவிட்டது. எனவே, பலர் தத்தம் பெண்களை ஈசுவர சந்திரருக்கு மணமுடித்து வைக்க வேண்டுமென்று பிரியப்-பட்டனர். பிறகு பதினுன்காவது வயதில் தினமாயி தேவி என்ற பெண்மணியார் ஈசுவர சந்திரருக்கு மணமுடித்து வைக்கப்பட்டார். திருமணம் செய்து-கொண்ட பின்னும் அவர் கல்வியை மறந்துவிடவில்லை. பதினைந்தாவது வயதில் அவர் மீண்டும் சாஹித்யம் படிக்கத் தொடங்கி, ஒரே ஆண்டில் அதைப் படித்து முடித்தார்; மாதம் எட்டு ரூபாய் உபகாரச்சம்பளமும் பெற்றார்.

1837-ஆம் வருடத்தில் அவர் ஸ்மிருதி வகுப்பில் சேர்ந்தார். ஸ்மிருதி படிப்பென்பது சட்டங்கள் படிப்பதாகும். அந்தக் காலத்தில் ஒருவர் ஸ்மிருதி படிக்க வேண்டுமானுல், தர்க்க சாஸ்திரங்களையும், வேதாந்த சாஸ்திரங்களையும் முன்னம் படித்து முடிக்க வேண்டும். அப்படிப் படிக்காதவர்களை ஸ்மிருதி வகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளுவதே இல்லை. ஆனுல், ஈசுவர சந்திரர் ஸ்மிருதியைத்தான் முதலில் படிக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்துகொண்டார்;

அதனால், கல்வி அதிகாரிகளைக் கண்டு, வேதாந்த தர்க்க சாஸ்திரங்களைப் படிக்காமலே ஸ்மிருதி வகுப்பில் சேர்ந்து படிக்க அனுமதி பெற்றார். வேதாந்தம் தர்க்கம் முதலியவைகளை அறிந்துள்ளவர்களுக்கே ஸ்மிருதி படித்து முடிக்க இரண்டு மூன்றாண்டுகள் பிடிக்கும். அப்படியிருந்தும், ஈசுவர சந்திரர் சற்றும் பின் வாங்காமல், தைரியமாக ஸ்மிருதி வகுப்பில் சேர்ந்து, ஊக்கமாகப் படித்து, ஸ்மிருதியில் திறமை பெற்றுப் பரீட்சையில் தேர்ச்சியடைந்தார்.

3. பட்டமும் பதவியும்

ஈசுவர சந்திரர் ஸ்மிருதியில் தேர்ச்சி பெற்றதும், திப்பேராவில் காலியாயிருந்த ஜட்ஜ் பண்டிட் பதவிக்கு அவர் மனுச் செய்துகொண்டார். ஆனால், அந்த வேலை கிடைக்குமாயின், வீட்டிலிருந்து நீண்ட தூரம் நடந்து செல்ல வேண்டியிருக்கும் என்னும் எண்ணத்தால், ஈசுவர சந்திரர் அந்த வேலைக்குப் போவதை அவர் தந்தையார் தடை செய்துவிட்டார். எனவே, அந்த உத்தியோகத்தை ஈசுவர சந்திரர் நிராகரித்துவிட்டார். பிறகு அவர் வேதாந்தம் படித்துக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயத்தில் இலக்கணம் போதிக்கும் ஆசிரியராக அவருக்கு ஓர் உத்தியோகம் கிடைத்தது. அதனால், அவருக்கு மாதம் நாற்பது ரூபாய் வருமானம் கிடைத்தது.

இந்த நிலையில், அவர், இலக்கண ஆசிரியராக இருந்துகொண்டே ஹிந்து கலாசாலையின் முடிவான பரீட்சையிலும் தேர்ச்சி பெற்றுவிட்டார். எனவே, அவருக்கு ஹிந்து காலேஜ் மூலம் வித்தியா சாகரர் (கல்விக் கடல்) என்ற கௌரவப்பட்டம் கொடுக்கப்-

பட்டது. இந்தப் பட்டத்தைப் பெற்ற போது ஈசுவர சந்திரரின் வயது இருபதேயாகும். இவ்வளவு சிறிய வயதில் வித்தியா சாகரராய் விளங்கிய ஈசுவர சந்திரரைக் கண்டவர் அனைவரும் அவரையும் அவர் பெற்றோரையும் பாராட்டினர்.

1838-ல் ஈஸ்வர சந்திரர் கலாசாலையில் படித்துக்கொண்டிருக்கையில், இந்த உலகத்தைப் பற்றி அழகாக வருணனை செய்து நூறு சுலோகங்கள் எழுத வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு எழுதப்பட்ட சிறந்த சுலோகங்களுக்கு நூறு ரூபாய் பரிசளிக்கப்படுமென்றும் மிஸ்டர் ஜான் மேயர் என்ற ஸிவிலியன் உத்தியோகஸ்தர் அறிவித்திருந்தார். இந்தப் போட்டியில் பலர் கலந்துகொண்டனர். எனினும், ஈசுவர சந்திரரின் சுலோகங்களே சிறந்தவைகள் எனக் கருதப்பட்டு, அவருக்கே அந்தப் பரிசு கொடுக்கப்பட்டது.

பிறகு வித்தியா சாகரர் போர்ட்டு வில்லியம் காலேஜில் ஓர் உத்தியோகம் அளிக்கப்பெற்றார். அந்தக் காலேஜில் ஆங்கில ஸிவில் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு இந்தியமொழிகள் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டன. அதில் ஈசுவர சந்திரர் ஆசிரியர் பதவி பெற்றவுடன் பெரும்பாலும் ஆங்கிலேயர்களுடனேயே பழக நேர்ந்தது. அதனால், தாமும் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் அவா ஈசுவர சந்திரருக்குப் பூரணமாக ஏற்பட்டுவிட்டது. எனவே, முதன் முதலாகப் பாபு சுரேந்திரநாத் பானர்ஜீயின் தந்தையாரான டாக்டர் துர்காசரண் பானர்ஜீயிடம் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொண்டார். அவர் கணக்கையும் ஷேக்ஸ்பியர்

நாடகங்களையும் பழுதறப் படித்தார். படிப்பதில் எவ்வளவு உற்சாகங் காட்டினரோ, அதே போன்று அவர் தம் மாணவர்களுக்குப் போதனை செய்வதிலும் மிகுந்த உற்சாகமுடையவராயிருந்தார். அவருடைய போதனை முறையே புதுமையானதாயிருந்தது. பிற பள்ளிக்கூடங்களில் பல வருடங்கள் கஷ்டப்பட்டுப் படிக்க வேண்டி இருந்தவைகளை எல்லாம் மிகக் குறுகிய காலத்தில் அறிந்துகொள்வதற்கு உரிய முறைகளை எல்லாம் ஈசுவர சந்திர வித்தியா சாகரர் கைக்கொண்டிருந்தார். அவர் சீக்கிரத்தில் சுருக்க-மாகச் சமஸ்கிருதத்தைப் போதிக்கும் வழியில் புதிய இலக்கணம் ஒன்றையும் எழுதினர்.

ஈசுவர சந்திர வித்தியாசாகரர் 1829-ஆம் ஆண்டில் மாணவராக ஹிந்து காலேஜில் சேர்ந்த போது, ஆங்கிலம் படிப்பதென்பது மிகவும் உயர்ந்த வமிசத்-தைச் சேர்ந்த தனிகர்களுடைய வழக்கமாகவே இருந்து வந்தது. ஆனல், வித்தியா சாகரர் போர்ட்டு வில்லியம் காலேஜில் ஆசிரியராக அமர்ந்த போது போதனை முறைகளில் மாறுதல் ஏற்பட்டுவிட்டதுடன், கல்வித்திட்டமே மாற்றி அமைக்கப்பட்டது. அப்போது லார்டு ஹார்டிஞ்சு கவர்னர் ஜெனரலாயிருந்தார். அவர் ஒரு முறை காலேஜுக்கு விஜயம் செய்து வித்தியா சாகரருடன் நீண்ட நேரம் கல்வித் திட்டங்கள் பலவற்றைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அதன் பயனுகப் பல சுதேச மொழிப் பாடசாலைகள் ஏற்-படுத்த வழி ஏற்பட்டது. 1844-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1846-ஆம் ஆண்டிற்குள் வங்க நாட்டின் பல பாகங்களி-லும் 100 பள்ளிக்கூடங்களுக்குமேல் "ஹார்டிஞ்சு

பள்ளிக்கூடங்கள்" என்னும் பெயருடன் வித்தியாசாகரரின் பெருமுயற்சியால் திறந்து வைக்கப்பட்டன.

உத்தியோகம் செய்துகொண்டே வித்தியாசாகரர் பல நூல்களெழுதினர்; போர்ட்டு வில்லியம் காலேஜ் அதிகாரிகள் விரும்பியபடி காலேஜ் மாணவர்கள் படிப்பதற்கென்று வங்காள மொழியில் பாட புத்தகங்களை எழுதினர்; பல அழகிய புராண சரித்திரங்களையும் நீதி போதனைக்குரிய நூல்களையும் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வங்க மொழியில் பெயர்த்து வங்கக் கலைக்குப் பேருழியம் புரிந்தார்.

போர்ட்டு வில்லியம் காலேஜில் வித்தியாசாகாருக்குக் கிடைத்த சம்பளம் மாதமொன்றுக்கு 50 ரூபாய். அப்போது அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் மாதம் 90 ரூபாய் சம்பளம் வரக்கூடியதொரு ஆசிரியர் ஸ்தானம் காலியான போது, காலேஜ் அதிகாரிகள் அந்த ஸ்தானத்தை ஈசுவர சந்திரருக்கு அளித்தார்கள். ஈசுவர சந்திரர் அதை ஏற்க மறுத்துத் தமக்குமேல் அதிகம் படித்து அறிவு பொருந்தியிருக்கும் ஒருவருக்கே அந்த ஸ்தானம் உரியதென்று கூறி, அத்தகைய தாரகநாத தர்க்க வாசஸ்பதியை அந்த ஸ்தானத்தில் அமர்த்தும்படி வேண்டிக்கொண்டார். அது சமயம் தாரக நாதர் கல்கத்தாவுக்கு நூறு மைல் தூரத்திற்கப்பால் இருந்துகொண்டிருந்தார். அவருக்கு இந்த விஷயத்தை அறிவித்து, அவரைக் கல்கத்தாவுக்கு அழைத்து வருவதென்பது சுலபமான காரியமாயில்லை. அதிலும் ஈசுவர சந்திரருக்கு இருக்கும் நேரம் 45மணி அவகாசந்தான். இவ்வளவு குறுகிய நேரத்தில் 100 மைல் நடந்து போவதென்றால் அது இலேசில் ஆகும்

காரியமா? ஆனல், வித்தியா சாகரர் சோர்ந்துவிட-வில்லை. அவர் தாமெடுத்த காரியத்தை முடித்தார்.

மீண்டும் 1846-ஆம் ஆண்டில், ஹிந்து காலேஜின் உதவிக் காரியதரிசி பதவியிலிருந்தவர் இறந்துபோய் விட்டதால் அப்பதவிக்கு ஒருவரை நியமிக்க வேண்டி வந்தது. அந்தக் காலேஜின் காரிய தரிசிக்கு வித்தியா சாகரரைப் பற்றிய எல்லா விவரமும் தெரியும். வித்தியா சாகராருக்கு அந்தப் பதவி அளித்து அதை ஏற்கும்படி செய்துவிட்டால், ஹிந்து காலேஜ் முன்-னேற்றமடையும் என்று அவர் நம்பினர்; எனவே, வித்தியாசாகரரை அந்தப் பதவியை ஏற்றுக்கொள்ளு-மாறு செய்வதற்குக் கல்வி அதிகாரிகளை எல்லாம் வேண்டினர். அதே போன்று வித்தியா சாகராருக்கும் அவர் ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அந்தக் கடிதத்-தில், "தாங்கள் இந்தப் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டால், காலேஜ் அபிவிருத்தியடைதல் உண்மை; காலேஜ் அபிவிருத்தியடைந்தால், தங்கள் சம்பளமும் உயர்த் தப்படும்," என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

அக்கடிதத்தைப் பெற்ற வித்தியா சாகரர் ஹிந்து காலேஜின் உதவிக் காரியதரிசிப் பதவியை ஏற்றுக்-கொண்டார். போர்ட்டு வில்லியம் காலேஜில் அளிக்கப்-பட்ட சம்பளமேதான் ஹிந்து காலேஜிலும் கொடுக்-கப்பட்டது. வித்தியா சாகரர் ஹிந்து காலேஜுக்கு வந்தவுடன் அதன் நிர்வாக முறையில் பல விதமான மாறுதல்களையெல்லாம் உண்டு பண்ணினர். மாணவர்-களும் ஆசிரியர்களும் முன்னர் குறித்த ஒரு நேரத்தில் வராமல் தங்களிஷ்டப்படி வந்துகொண்டிருந்ததைத் தடை செய்து, அதற்கொரு நேரத்தை வரை-

யறுத்து, அதன்படி எல்லாரும் வந்தாக வேண்டு-மென்று திட்டப்படுத்தினார்; மாணவர்களுக்கு வைக்கப்பட்டிருந்த பாட புத்தகங்களில் ஆபாசமா-யிருந்தவைகளையெல்லாம் விலக்கிவிட்டார்; இலக்-கணத்தைப் போதிக்கப் புதிய முறையொன்றினைப் புகுத்தினார்; புதிய முறையில் பரீட்சையை வைத்தார்; போதனா முறையில் கணக்குப் பாடத்தையும் சேர்த்-துப் போதிக்க வேண்டுமென்று திட்டஞ் செய்தார்.

வித்தியா சாகரர் உறுதியான கொள்கையுடைய-வர். சரியான திட்டம் என்று அவர் கண்டுவிட்டால், அதை எவராலும் மாற்ற முடியாது. அவர் எந்த விஷ-யத்தையும் தயை தாக்ஷண்யமின்றிச் சுதந்திரமாக ஆராய்ந்து பார்த்து முடிவு கூறுவதில் வல்லவர்; பிறருக்கஞ்சி எந்தக் காரியத்தையும் அரை குறை-யாகச் செய்துவிடமாட்டார். பிறர் தயவுக்காகத் தமது மனச் சுதந்திரத்தை விற்றுவிடுவது அவருக்கு வழக்கமில்லை. எனவே, அவர் புகுத்திய இந்தச் சீர்திருத்தங்களை எல்லாம் ஹிந்து காலேஜின் அதிகாரிகள் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் எதிர்க்கத் தொடங்-கினமையால், வித்தியா சாகரர் தம் பதவியை ராஜி-நாமாச்செய்து, ஹிந்து காலேஜை விட்டு விலகினார்.

பிறகு வித்தியாசாகரர் மீண்டும் போர்ட்டு வில்லி-யம் காலேஜில் சேர்ந்து சிறிது காலம் உத்தியோகம் பார்த்தார். பின்னர் அதை விடுத்து, மறுபடியும் 1850-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 9-ஆந்தேதி ஹிந்து காலேஜிலேயே சேர்ந்துகொண்டார்; இம்முறை மாதம் 90 ரூபாய்ச் சம்பளத்தில் ஆசிரியராக அமர்ந்தார். இப்பதவியில் வித்தியா சாகரர் அமர்ந்த அடுத்த

ஆண்டே காரியதரிசி, உதவிக் காரியதரிசி என்றிருந்த பதவிகள் அந்தக் காலேஜினின்று நீக்கப்பட்டுவிட்டன. அவற்றிற்குப் பதிலாகப் பிரின்ஸிபால் பதவி உண்டு பண்ணப்பட்டது. பிரின்ஸிபால் பதவி ஏற்படுத்தப்பட்டவுடனே அந்தக் காலேஜின் முதல் பிரின்ஸிபாலாக வித்தியா சாகரர் நியமனம் பெற்ருர். இது 1851-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் நிகழ்ந்தது. அவர் தம் காலேஜின் விஷயங்களை எல்லாம் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதக் கூடிய நிலைமைக்கு அது சமயம் ஆங்கிலக் கல்வியில் அபிவிருத்தியைப் பெற்றிருந்தார்.

ஹிந்து காலேஜுக்கு வித்தியா சாகரர் பிரின்ஸிபாலாக வந்தவுடனே தாம் முன்னர்க் கொண்டுவந்து நிறைவேற்ற ஒட்டாது போய்விட்ட சீர்திருத்தங்களை எல்லாம் புகுத்தினர். காலேஜை எந்தெந்த வழியிலெல்லாம் உன்னதமாக்கக் கூடுமோ, அந்தந்த வழியை எல்லாம் அவர் கைக்கொள்ளச் சற்றும் பின் வாங்கவில்லை. பிள்ளைகளை அடித்துப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் முறை தவறு என்பதையும் அவர்தாம் முதன் முதல் தம் காலேஜில் ஏற்படுத்தினர்; அதுமட்டுமல்லாமல், அக்காலத்தில் அந்தக் காலேஜில் சூத்திரர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாகாது என்றிருந்த கொடிய பழக்கத்தைப் பெரும்போராட்டத்தினிடையே ஒழித்து, அனைவரும் படிக்கலாமென்ற விதியை ஏற்படுத்தினர்.

பெண்களும் கற்க வேண்டும் என்பதுதான் வித்தியா சாகரரின் பிரதானமான கருத்தாயிருந்தது. அதற்கான முயற்சிகளை எல்லாம் அவர் பலமாகச் செய்து வந்தார். வங்காளம் முழுவதும் பெண் கல்வி

பரவ வேண்டுமென்னும் பெருநோக்கத்துடன் கல்கத்தாவில் ஒரு பெண் பாடசாலை ஏற்படுத்துவதற்காக மிஸ்டர் ஈ. ஜே. டி. பெதூன் என்பவருக்குப் பேருதவி செய்தார்.

சமஸ்கிருத காலேஜின் பிரின்ஸிபாலாயிருந்துகொண்டு அவர் வீணுகக் காலத்தைக் கழிக்கவில்லை. எல்லா மாணவர்களும் இலவசமாக உபகாரச் சம்பளம் பெற்று வரும் வழக்கத்தை நிறுத்தி, ஏழைப் பையன்களுக்குத்தான் இலவசமாகப் போதிக்கப்படுமென்றும், செல்வர்களின் குமாரர்கள் சம்பளம் கொடுத்துத்தான் படிக்கவேண்டுமென்றும் திட்டம் வகுத்தார்; சமஸ்கிருத நூல்களின் செல்லரித்த பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளையெல்லாம் புதியனவாக அச்சிட்டு, காலேஜ் வாசக சாலையில் சேமித்து வைத்தார். இவை தவிர, அவர் மாணவர்களுக்கெனவும் பொதுவாகவும் பல நூல்களை எழுதினர். வங்காள நூலுலகம் வித்தியா சாகரருக்கு என்றும் தலை வணங்கவேண்டுவதே. வங்க நூல்களின் தந்தையார் வித்தியா சாகரே. அவரில்லை எனின், அம்மொழி அபிவிருத்தி அடைந்திருக்க முடியாது என்று கூறலாம்.

4. தருமமும் சீர்திருத்தங்களும்

வித்தியா சாகரர் பிற விஷயங்களில் பெருமை பெற்றிருந்ததைப் போலத் தர்ம விஷயத்திலும் அவர் மேன்மை வாய்ந்திருந்தார். 1853-ஆம் ஆண்டு தம் கிராமமாகிய பிரிஸிங்காவில் வித்தியா சாகரர் ஓர் இலவசப் பள்ளிக்கூடத்தை ஏற்படுத்தினர். விவசாயிகளின் மக்கள் படிப்பதற்கென்று அந்தப் பள்ளிக்கூடத்துடன் ஓர் இரவுப் பாடசாலையையும் இணைத்து

வைத்தார். தம் சொந்தப் பணத்திலிருந்து அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தைக் கட்டுவதற்கென நிலம் வாங்கினர்; தாமே அஸ்திவாரக் கல் நட்டு, அதன்மீது கட்டடம் கட்டுவதற்கான செலவு முழுவதையும் தாமே ஏற்றுக்கொண்டார்; அதே சமயத்தில் தம் சொந்த நிதியைக்கொண்டே பெண்கள் பள்ளிக்கூடம் ஒன்றை-யும் ஆரம்பித்து வைத்தார். இவற்றுடன் இலவச ஆண் பாடசாலைக்கு ஆசிரியர்கள் சம்பளத்திற்கெனப் பிரதிமாதமும் 300 ரூபாயும், ஏழைப் பிள்ளைகளுக்குப் புத்தகங்கள், பலகைகள், மற்றும் பள்ளிக்கூடத்திற்குத் தேவையான சாமான்கள் முதலியவை வாங்குவதற்-கெனப் பிரதி மாதமும் 100 ரூபாயும் செலவாகி வந்தன. இரவுப் பாடசாலைக்கெனப் பிரதி மாதமும் 45 ரூபாய் செலவாகிக்கொண்டு வந்தது. இவ்வள-வையும் வித்தியா சாகரர் தாமே கொடுத்து வந்தார்.

இவ்வண்ணம் பிரிவஸிங்காவில் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தினது தவிர, இலவச வைத்திய சாலையை-யும் அவர் ஏற்படுத்தினர். அந்த வைத்திய சாலையில் ஏழைகளுக்கு இலவசமாக வைத்தியம் செய்யப்-பட்டதுடன் மருந்துகளும் இலவசமாகக் கொடுக்கப்-பட்டு வந்தன. அவசர சமயங்களில் வைத்திய சாலைக்கு வர முடியாத ஏழைப் பிணியாளரை வைத்தியர்கள் இலவசமாகவே நேரிற் சென்று பரீட்-சித்துச் சிகிச்சை செய்யவும் ஏற்பாடு செய்யப்-பட்டிருந்தது. இந்த இலவச வைத்திய சாலைக்கு மாதமொன்றுக்கு நூறு ரூபாய் செலவேற்பட்டு வந்தது. அந்தச் செலவையும் வித்தியா சாகரர் தாம் ஏற்றுத் தமது சொந்தப் பணத்தை அதற்குக் கொடுத்து வந்தார்.

1855-ஆம் ஆண்டில் அரசாங்கம் ஆங்கிலோ-சுதேச மொழிப் பள்ளிக்கூடங்களை வங்க நாடெங்கும் ஏற்படுத்துவதெனத் தீர்மானித்தது. அந்தப் பள்ளிக்-கூடங்களை எந்தத் திட்டத்தில் நடத்துவதென்றும், எத்தகைய போதனுமுறைகள் அப்பள்ளிக்கூடங்களில் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றும் அரசாங்கம் ஈசுவர சந்திரரைக் கேட்டுக்கொண்டது. அவரும் தம் அபிப்பிராயங்களை ஓர் அறிக்கையாகச் சமர்ப்பித்தார்.

ஹிந்து காலேஜின் பிரின்ஸிபாலாக இருந்து மாதம் ஒன்றுக்கு 300 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கிக்-கொண்டிருந்த வித்தியாசாகரர் பள்ளிக்கூட ஸ்பெஷல் இன்ஸ்பெக்டராக அரசாங்கத்தாரால் நியமிக்கப்-பட்டார். இதன் மூலம் அவருக்கு மாதமொன்றுக்கு மேலும் 200 ரூபாய் வருமானம் கிடைத்துக்கொண்-டிருந்தது. வித்தியா சாகரர் இன்ஸ்பெக்டராக நிய-மிக்கப்பட்ட பின்னர்ப் புதியனவாய் ஏற்படுத்தப்பட்ட பள்ளிகளில் பிள்ளைகளுக்குப் பாடங்களைப் போதிப்ப-தற்காக ஆசிரியர்களைத் தயாரிக்கும் டிரெய்னிங்கு பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுமாறு செய்தார். தம்முடைய மேற் பார்வையிலேயே ஹிந்து காலேஜ் கட்டடத்தி-லேயே அவ்வாறு ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை ஆரம்பித்து நடத்தினர்.

கல்விக்காக வித்தியா சாகரர் எவ்வளவு பாடு பட்டாரோ அவ்வளவும் சமூகச் சீர்திருத்தத்திற்காக-வும் பட்டு வந்தார். பெண்களின் கல்விக்காகவும் விதவைகளின் மறு மணத்திற்காகவும் அவர் எடுத்துக்-கொண்ட முயற்சிகள் பல. விதவைகளின் துயரம் வித்தியா சாகாரின் மனத்தைப் பெரிதும் உருக்கிக்-

கொண்டு வந்தது. விதவைகளின் துயரத்தை ஒழிக்கும் துறையில் அவர் இறங்கி, அவ்வழியில் வேத சாஸ்திர ஆதாரங்களையெல்லாம் அவர் நன்கெடுத்துக் காட்டினார்; வங்காள மொழியில் விதவைகளை மீண்டும் மணந்துகொள்ளலாம் என்பதற்கு அனுமதி நல்கும் சாஸ்திர ஆதாரங்களையெல்லாம் துண்டுப்பிரசுரங்கள் மூலமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டார். ஆங்கிலத்திலும் விதவை மணத்தை ஆதரித்து வித்தியா சாகரர் பல துண்டுப்பிரசுரங்கள் வெளியிட்டார். 1855-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 14-ஆந்தேதி இந்தியா அரசாங்கத்தாருக்கு வித்தியா சாகரர் ஒரு மனுவைச் சமர்ப்பித்துக்கொண்டார். அதில் ஹிந்து விதவைகள் மணம் செய்துகொள்வதைச் சட்ட சம்மதமாக்க வேண்டுமென்று வேண்டியிருந்தார். அம்மனுவில் நூற்றுக் கணக்கானவர் கையெழுத்திட்டிருந்தனர்.

வித்தியா சாகரரின் இடையறு முயற்சியால் 1856-ஆம் ஆண்டு விதவை மறு மணச் சட்டம் என்ற ஒரு சட்டம் செய்யப்பட்டது. அதன் பிறகு மறு மணம் செய்துகொண்ட விதவைகளுக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகள் நியாயப்படியான வாரிஸ்தாரர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றும் அவர்களுக்குச் சொத்துரிமை இருக்கவேண்டுமென்றும் வித்தியா சாகரர் ஸர்க்காரிடம் மீண்டும் மனுச்செய்துகொண்ட போது, 1856-ஆம் ஆண்டில் அதற்கானதொரு சட்டமும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்தச் சட்டங்களின் கீழ் 1856-ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் கல்கத்தாவில் முதன் முதலாக ஒரு விதவை மறு மணம் நடைபெற்றது. பின்னர், அத்தகைய திருமணங்கள் பெருகிவிட்டன.

விதவை மறு மணத்தை வித்தியா சாகரர் ஆதரித்து, அதற்குச் சாஸ்திர ஆதாரங்கள் காட்டித் துண்டுப் பிரசுரங்கள் வெளியிட்டு, தம்மை எதிர்த்த பல சாஸ்திரிகளை எதிர்த்து வாதம் செய்து, தம் சீர் திருத்த இயக்கத்தை வெற்றியுடன் நடத்துவதற்கு வேண்டி அவருக்கு ஏராளமான பணச் செலவு ஏற்பட்டது. அதனால், அவருக்குப் பெருங்கடன்களும் உண்டாயின. அந்தச் சமயத்தில் அவருக்கேற்பட்ட கடனை அவர் ஆயுள் வரையும் கொடுத்துத் தீர்க்க வேண்டி இருந்தது.

அதுபோலவே, ஹிந்துக்களிடை இருக்கும் பல தார மணத்தை வித்தியாசாகரர் அடியுடன் எதிர்த்துப் பிரசாரம் செய்தார்; பல தார மண வழக்கத்தை எதிர்த்து 25,000 மக்கள் கையெழுத்திட்ட மகஜர் ஒன்றை ஸர்க்காருக்குச் சமர்ப்பித்தார். இந்த மகஜரில் பர்த்துவான் மகாராஜாவும் கையொப்பமிட்டிருந்தார். இம்முறை மகஜரில் 21,000 பேர் கையெழுத்துச் செய்திருந்தனர்.

இந்த ஒன்பது ஆண்டுகளுக்குள் பல தார மணத்தை ஒழித்துவிட வேண்டுமென்று கோரி 32 விண்ணப்பங்கள் ஸர்க்காருக்கு அனுப்பப்பட்டன. அவற்றில் 25,000 ஹிந்துக்கள் கையொப்பம் செய்திருந்தார்கள். 1871-ஆம் ஆண்டும் அதற்கடுத்த ஆண்டும் பலதார மணத்தைக் கண்டித்துத் துண்டுப் பிரசுரங்கள் வெளியிட்டிருந்தார்.

1857-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் கல்கத்தாச் சர்வகலா சங்கம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதில் சமஸ்கிருதத்தைக் காலேஜிலிருந்து நீக்கிவிட வேண்டு-

மென்று தீர்மானித்தபோது வித்தியா சாகரர் அதைப் பலமாக எதிர்த்துச் சமஸ்கிருதம் இருந்தே தீர வேண்டுமென்று விவாதம் புரிந்தார். எனவே, நவம்பர் மாதம் 28-ஆந் தேதியன்று நியமிக்கப்பட்ட பரீட்சகர் போர்டில் வித்தியா சாகரரும் ஒருவராய்ச் சேர்க்கப்பட்டார். சமஸ்கிருதம், வங்காளி, ஹிந்தி, ஒரியா ஆகிய பாஷைகளின் பரீட்சகராக வித்தியா சாகரர் அமர்ந்தார்.

இத்தகைய சமயத்தில் கல்விஇலாகாப் பிரதம அதிகாரியாயிருந்த மிஸ்டர் யங்கு என்பவருக்கும் வித்தியா சாகரருக்கும் மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டது. வித்தியா சாகரரின் கொள்கைகள் மிஸ்டர் யங்குக்குப் பிடிக்கவில்லை. 1864-ல் கல்விக்காகப் பல லக்ஷம் ரூபாய் செலவழிக்க இங்கிலாந்து ஸர்க்கார் அனுமதி கொடுத்திருந்தது. அதன்மீது இன்ஸ்-பெக்டராயிருந்த வித்தியா சாகரர் பல பள்ளிக்கூடங்-களை ஆங்காங்கே ஏற்படுத்திவிட்டார். இதை மிஸ்டர் யங்கு எதிர்த்தார். கடைசியில் விஷயம் இங்கிலாந்து வரை சென்றபோது இங்கிலாந்து ஸர்க்கார் வித்தியா சாகரரின் செயலையே அங்கீகரித்துவிட்டது.

மேலும், வித்தியா சாகரர் சரியான எழுத்து மூலமான உத்தரவின்றிப் பல பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பித்துவிட்டபடியால் அவைகளை நிர்வகிக்க ஆகும் செலவைக் கொடுக்க அது சமயம் கல்வி இலாக்கா அதிகாரியாயிருந்தவர் இசையவில்லை. எனவே, வித்தியா சாகரர் தம் சொந்தப் பணத்திலிருந்தே அப்பள்ளிக்கூடங்களை நடத்த வேண்டியதாயிற்று.

வித்தியா சாகரர் பள்ளிக்கூட இன்ஸ்பெக்டராய் இருந்த போது, இதர இன்ஸ்பெக்டர்கள் செய்வது போன்று தாம் சென்று மேற்பார்வை பார்த்த பள்ளிக்-கூடங்களைப் பற்றிய விவரங்களைச் சமர்ப்பித்தார். ஒருமுறை இவ்வண்ணம் வித்தியா சாகரர் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் சில உண்மைகளைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அப்படியே எழுதியிருப்பது சரி-யல்லவென்றும் வித்தியா இலாகா அதிகாரி கூறினர். ஆனல், வித்தியா சாகரர் தம்மால் அவ்வாறு திருத்திக்-கொள்ள முடியாதென்றும், தாம் கண்டவைகளை மாற்-றிச் சொல்லத் தம்மால் முடியாதென்றும் அதைவிடத் தாம் உத்தியோகத்தை விட்டு விலகிவிடத் தயாரா-யிருப்பதாகவும் கூறிவிட்டார். இச்சம்பவமானது வித்தியா சாகரர்மீது மிஸ்டர் யங்குக்கிருந்த பகைமை-யை மேலும் அதிகமாக முற்றிப் போகச் செய்தது. எனவே, இதை உணர்ந்த வித்தியா சாகரர் உடனே தம் பதவியை ராஜிநாமாச் செய்துவிட்டார். ஆனல், கல்வி இலாகா அதிகாரி வித்தியா சாகரரை அதிகமாக வேண்டிக்கொண்டதால், வித்தியா சாகரர் மேலும் ஓராண்டு வரை அந்த உத்தியோகத்தை ஏற்று நடத்தினர்.

5. பொது நலச் சேவை

எனினும், வித்தியா சாகரருக்கும் மிஸ்டர் யங்குக்-கும் இருந்த மனத்தாங்கல் மட்டும் சற்றும் மாறுதல் அடையவேயில்லை. எனவே, வித்தியாசாகரர் 1858-ஆம் ஆண்டு தம் நாற்பதாம் பிராயத்தில் அந்தப் பதவியை முடிவாக இராஜிநாமாச் செய்துவிட்டார். அவர் ஸர்க்கார் உத்தியோகத்தை விட்டு நீங்கியது, நாட்டுக்-

குப் பெருநன்மையாய் முடிந்தது. உபகாரச் சம்பளமும் இன்றித் தம் பதவியைத் தூக்கி எறிந்து-விட்டுவந்த வித்தியா சாகரர் ஏற்கெனவே வைத்திருந்த தமது சமஸ்கிருத அச்சுக்கூடத்தைச் சற்று அபி-விருத்தி செய்து, நூல்கள் பிரசுரித்து விற்பனை செய்யும் தொழிலை மேற்கொண்டார். கடைசியில் அது பெரிய புத்தகக் கடையாக மாறியது; எல்லாப் புத்தகங்களும் அங்கு விற்பனை செய்யப்பட்டு வந்தன.

பின்னர் வித்தியா சாகரர் பத்திரிகைகள் இரண்-டிற்குச் சொந்தக்காரராகி அவற்றைத் திறம்பட நடத்தக் கூடியவர்களிடம் ஒப்படைத்து இருந்தார். 1860-லிருந்து 1862 வரை அவர் பல சமஸ்கிருத நூல்களையெல்லாம் வங்காளியில் மொழி பெயர்த்துப் பிரசுரித்தார். 1863-ல் அவர் இராஜ குமாரர்கள் பாடசாலையின் மேற் பார்வையாளராக நியமனம் செய்யப்பட்டார். 1868-ல் மெட்ரபாலிட்டன் காலேஜின் நிருவாகப் பொறுப்பு வித்தியா சாகரருக்கு ஏற்பட்டது. உடனே அவர் ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்தினர்; பின் மெட்ரபாலிட்டன் காலேஜைக் கல்கத்தாச் சர்வகலா சங்கம் அங்கீகரிக்கும்படி செய்தார். 1879-ஆம் ஆண்டில் மெட்ரபாலிட்டன் காலேஜ் முதல்தரக் காலேஜாக மாறியது. வித்தியா சாகரர் அந்தக் காலேஜுக்குக் கல்கத்தாவிலேயே நான்கைந்து கிளைகளை ஏற்படுத்தினர்; ஒன்றரை இலட்ச ரூபாயில் மெட்ரபாலிட்டன் காலேஜுக்-கென ஒரு கட்டடம் கட்டி வைத்தார்.

1880-ஆம் ஆண்டு வித்தியா சாகாருக்கு ஸி. ஐ. இ. (C. I. E.) என்ற கௌரவப் பட்டம் கிடைத்தது.

அவர், பட்டம் பதவிகளில் விருப்பற்றவர். ஆதலால், அந்தப் பட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பலருடைய வற்புறுத்தலின் மீது அவர் அந்தப் பட்டத்தை ஏற்ருர். அவர் காலத்தில் 1890-ல் வங்காளச் சட்ட சபையில் கலியாணச் சம்மத வயதை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று ஒரு மசோதா கொண்டுவரப்பட்டுச் சட்டமாக்க முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அதனை வித்தியாசாகரர் கண்டித்தார்; கலியாணவயதை நிர்ணயிக்கக் கூடாதென்று வாதாடினர்.

வித்தியா சாகரர் மனத்தில் உண்மையென்று தோன்றியதை வெளியில் எடுத்துக்கூற அஞ்சாதவர்; மன வலிமை மிக்க தீரர். கோழைத்தனம் என்பது அவரிடம் சிறிதும் காணக் கிடைக்காது. அவர் ஆடம்பரத்தை அடியுடன் வெறுத்தவர். ஒரு நாளேனும் வித்தியா சாகரர் ஆடம்பரமான உடைகளணிந்ததே இல்லை. அவரைக் கொடையில் கன்னன் என்றே கூற வேண்டும். 1862-ஆம் ஆண்டில் மைக்கேல் மதுசூதன் தத்தர் என்பவர் தம் பொருள்களையெல்லாம் ஒரு ராஜாவிடம் ஒப்புவித்து-விட்டுத் தம் மனைவி மக்களுடன் இங்கிலாந்து சென்று, சட்டம் படித்துக்கொண்டு இருந்தார். இடையில் அந்த ராஜா மோசம் செய்துவிடவே மதுசூதன் தத்தர் நிலைமை நெருக்கடியாயிற்று. பல இடங்களில் அவர் கடன் கொடுக்க வேண்டியிருந்த-படியால் அவரைச் சிறையில் கொண்டுபோய் வைக்க-வும், அவர் மனைவி மக்களைத் தர்ம சத்திரங்களுக்கு அனுப்பி வயிறு வளர்க்கச் செய்யவுமான நிலைமை தோன்றியது. அத்தகைய நெருக்கடியான சமயத்தில், மதுசூதன் தத்தர் வித்தியா சாகரருக்கு ஒரு கடிதத்தின்

மூலம் தம் நிலைமையை விளக்கி இருந்தார். உடனே வித்தியா சாகரர் அவருக்கு 1500 ரூபாய் அனுப்பி வைத்தார்.

அதைப் பெற்றுக்கொண்ட மைக்கேல் மதுசூதன் தம் நன்றியை வித்தியா சாகரருக்குத் தெரிவித்து எழுதியிருந்த கடிதத்தில், "பண்டைக்கால ஞானிகளின் அறிவையும், ஆங்கிலேயர்களின் உற்சாகத்தையும், சுறுசுறுப்பையும், வங்காளத் தாயின் ஹிருதயத்தையும் கொண்டவர் வித்தியா சாகரர்," என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். இதே போன்று வித்தியா சாகரர் பல ஏழைகளுக்கும் உற்ற சமயத்தில் உதவிகள் செய்துள்ளார்.

1891-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் தம் வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியை ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு கழிக்க வேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் வித்தியா சாகரர் சந்திர நாகூருக்குச் சென்றார். அதே ஆண்டு ஜுன் மாதம் அவரது விலாப்புரத்தில் ஏதோ ஒரு வகை நோய் ஏற்பட்டது. அரிய சிகிச்சை முறைகளைக் கையாடியும் ஒருவராலும் அவர் நோயைக் குணப்படுத்த முடியவில்லை. அதன் பயனாக, 1881-ஆம் ஆண்டு ஜுலை மாதம் 29-ஆந் தேதியன்று ஈசுவர சந்திர வித்தியா சாகரர் இம்மண்ணுலக வாழ்வை நீத்தார். அவர் பிரிவைக் கேட்டு வங்காளம் மட்டுமே அன்றி இந்தியாவே வருத்தத்தில் ஆழ்ந்தது. அவரது உருவச் சிலையொன்றைச் சமஸ்கிருதக் கல்லூரி முன்னர் வங்காளப் பிரமுகர்கள் நிறுத்தி வைத்தார்கள். எனினும், ஈசுவர சந்திர வித்தியா சாகரர் தம் அறிவின் திறமையாலும், ஊக்கத்தின் மிகுதியாலும்,

சீர்திருத்த நோக்கினாலும், கல்வி அபிவிருத்தியில் கொண்ட பற்றினாலும், நாட்டு மக்களுக்கு ஆற்றிப் போந்த அருப்பெருந் தொண்டுகளினாலும் இந்தியர் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் இடம்பெற்றுள்ளார் என்றுதான் கூறி முடிக்க வேண்டும்.

BT. 248

Printed at Amirtha Gunabodhini Press, Madras.

நன்னெறி புகட்டும் புத்தகங்கள்.

அமெரிக்காவின் மூன்று பெருமக்கள்	0—10—0
மனோன்மணீயம்	0—10—0
முப்பெரும் நண்பர்கள்	0— 8—0
மணிமேகலை	0— 8—0
அபிமன்னன் வெற்றி	0— 6—0
பண்டைச் சிறு கதைகள்	0— 6—0
தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு முதல் பகுதி	0—10—0
ஷை 2ம், 3ம் பகுதி தனித்தனி ...	0— 8—0
ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தூது வசனம் ...	0— 4—0
பாண்டியமன்னர் சரித்திரம் முதல்பாகம்....	0—10—0
ஷை இரண்டாம் பாகம்	0— 8—0
மேகநாதன் அல்லது உத்தம புத்திரன் ...	0— 8—0
பாண்டவ வீரர்கள் ...	0— 8—0
அறிவு விளக்கக் கதைகள் முதல் பாகம்...	0— 8—0
ஷை இரண்டாம் பாகம்	0— 6—0
சாவித்திரி தேவி	0— 5—0
பத்மினி	0— 3—0
மனோரமை	0— 5—0
சிறுவர் பொக்கிஷம் I	0— 3—0
ஷை II	0— 4—0
ஷை III	0— 5—0
ஷை IV	0— 5—0
மாதர்நீதி	0— 5—0
நவீன இந்திய மணிகள்	0— 6—0
பலநாட்டுச் சிறுவர்கள்	0— 3—0
பலநாட்டுச் சிறுமிகள்	0— 4—0
சிறுவர் கதைகள்	0— 4—0
மௌரிய சக்கரவர்த்தி	0— 6—0
நமது நாட்டுக் கதைகள்	0— 5—0

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்,

புத்தக வியாபாரம்,

ஸ்ரீ கோபால் மஹால், வடக்குச் சித்திரை வீதி, மதுரை.